

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ Ζ'

23 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1929

ΑΡΙΘ. 51-52

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

Τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας
τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Ἀριθ. } Πρ. 743
} Δ. 1348.

Εὐλαδέστατοι ἱερεῖς, καὶ ἐντιμότατοι ἐκκλησιαστικοὶ Ἐπίτροποι, Πρόκριτοι καὶ λοιποὶ εὐλογημένοι χριστιανοὶ τῶν Μητροπόλεων καὶ Ἐπισκοπῶν τοῦ θεοσώστου Ἑλληνικοῦ Κράτους· χάρις εἴη πᾶσιν ὑμῖν ἀπὸ Θεοῦ Πατρὸς καὶ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ, παρ' ἡμῶν δὲ εὐχὴ εὐλογία καὶ συγχώρησις.

Χαλεποὶ ὄντως καιροὶ ἐνέσκηψαν κατὰ τῆς κατὰ Ἀνατολὰς Ὁρθοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας καὶ ἰδίᾳ κατὰ τῆς ἐν τῷ ἐλευθέρῳ ἑλληνικῷ Κράτει τοιαύτης καὶ «λύκοι βαρεῖς μὴ φειδόμενοι τοῦ ποιμνίου» κατὰ τῶν λογικῶν τοῦ Χριστοῦ προβάτων ἐπέπεσον διαρπάζοντες, διασκορπίζοντες καὶ ἀσπλάγχχνως κατασπαράττοντες αὐτά.

Ἐν μέσῳ δὲ τῆς συντελουμένης καταστροφῆς περιηχοῦσι τὰ ὠτα τῆς τῷ δευτέρῳ ἤδη εἰς γενικὴν συνελθούσης Σύνοδον ἐν Ἀθήναις ὀλομελείας τῆς Ὁρθοδόξου Ἱεραρχίας αἱ θεόπνευστοι τοῦ Ἀποστόλου τῶν ἔθνων ἀποχαιρετιστήριοι παραινέσεις πρὸς τοὺς ἐν Μιλήτῳ Ἐπισκόπους: «Προσέχετε οὖν ἑαυτοῖς καὶ παντὶ τῷ ποιμνίῳ, ἐν ᾧ ὑμᾶς τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον ἔθετο Ἐπισκόπους ποιμαίνειν τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ, ἣν περιποιήσατο διὰ τοῦ ἰδίου αἵματος» (Πράξ. κ'. 28).

Πρὸς τὴν Ἀποστολικὴν ταύτην παραινέσιν συμμορφουμένη ἡ καθ' ἡμᾶς Ὁρθόδοξος Ἑλληνικὴ Ἱεραρχία ἀξιοχρέω προνοίᾳ καθήκον ἠγάθησθε ὅπως σαλπίζῃ τὸ σάλπισμα τοῦ κινδύνου καὶ φωνήσῃ πρὸς ἕπαν τὸ πλήρωμα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τὸ «Ὡρα ὑμᾶς ἐξ ὕπνου ἐγερθῆναι» (Ρωμ. 13. 11), καὶ «ἀδελφίπτως προσεύχεσθε» (Α'. Θεσσαλ. 5.17).

Ναί, ἀγαπητὰ ἐν Χριστῷ τεκνία, ὦρα ἐγρηγόρσεως, ὦρα προσευχῆς ὅπως μὴ ἐμπέσωμεν εἰς πειρασμὸν ἐπαπειλούντα ὄλεθρον τῆς ψυχῆς. «Μηδεὶς ὑμᾶς ἀπατάτω κενοῖς λόγοις» (Ἐφεσ. 5.6). Κενολόγοι γὰρ καὶ ψευδοδιδάκκαλοι καὶ ἐχθροὶ τοῦ Σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ, ὧν τέλος ἀπώλεια, ὧν ὁ Θεὸς ἡ κοιλία καὶ ἡ δόξα ἐν τῇ αἰσχύνῃ αὐτῶν, οἱ τὰ ἐπίγεια φρονοῦντες καὶ ἐπιζητοῦντες, ἵνα σύρῳσιν ὑμᾶς εἰς τὴν αὐτῶν ἀπώλειαν κατεπλημμύρισαν μετὰπολεμικῶς τὸ ποτὲ «εὐσεβεῖα

καὶ χρηστότητι καὶ δικαιοσύνῃ» ἀκμάζον εὐλογημένον ἡμῶν ἔθνος.

Οὗτοι, ὡς συνάγεται ἐκ τῶν ἐντύπων αὐτῶν δημοσιευμάτων, ἀρνούμενοι τὴν ὑπαρξίν προσωπικοῦ Θεοῦ, Θεοῦ ἐν Τριάδι, κατὰ τὴν διδασκαλίαν τῆς Ἁγίας ἡμῶν Πίστεως, Θεὸν ἀποκαλοῦσι τὴν ἀσυνειδήτον δύναμιν τὴν ἐκδηλουμένην ἐν τῇ ζωῇ τῶν ὄντων. Δι' οὗ καὶ παραδέχονται Θεὸν δυαδικὸν «ὁ Θεός, μᾶς λέγουσιν, εἶναι ἄντρας καὶ γυναῖκα, θνητὸς καὶ ἀθάνατος, κοπιᾷ καὶ πνεῦμα: Γεννάει, γονιμοποιεῖ καὶ σκοτώνει, ἔρωτας μᾶζι καὶ θάνατος» καὶ πάλι ξαναγεννάει καὶ σκοτώνει» (Εἰσηγ. ἔκθεσις Μητροπολίτου Σύρου σελ.8).

Ταῦτα λέγουσι καὶ γράφουσιν ἀσεβῶς. Ἄμεσοι δὲ συνέπειαι: τῆς τοιαύτης διδασκαλίας εἶναι: Ἡ κατάργησις τῆς προσευχῆς, τῶν ἑορτῶν καὶ τοῦ ἐκκλησιασμοῦ τῆς μαθητιώσης νεολαίας· ὁ συναγελασμὸς ἐνηλίκων ἐν τοῖς Σχολείοις τῶν ἀρρένων μετὰ θηλέων, τὸ μαλλιοτράδηγμα τῶν μαθητριῶν καὶ διδασκάλων, ἡ θεωρία περὶ γονιμοποιήσεως τῶν βεγγῶν, ἡ παροχὴ πρώτων βοηθειῶν ἐπὶ δῆθεν λιποθύμων νεανίδων χαμαὶ ἐπὶ ταπήτων ἐξηπλωμένων καὶ ἡ ἐν γένει ἐξώθησις τῶν ἑλληνοπαίδων εἰς πᾶσαν ἀκολασίαν δι' ἐπὶ τοῦτο συγγραφῶν, οἷαι ἰδίως αἱ τοῦ Βάρναλη, ἐν αἷς ἐξυμνεῖται ὁ ἐλεύθερος ἔρως καὶ ὁ Λεσβιασμός, ὁ σαρκικὸς ἔρως ἐπὶ πλέον συνιστᾶται ὑπὸ τούτων καὶ ὡς βάσις τῆς ἠθικῆς τελειοποιήσεως τοῦ μαθητοῦ.

Οἱ ἀποτελοῦντες τὸν λεγόμενον Ἐκπαιδευτικὸν Ὅμιλον, ὧν τινες φανερώς ἐτράπησαν πρὸς τὸν κομμουνισμὸν, ἀπορρίπτουσι τὸ αἰώνιον κῆρος τῶν θρησκευτικῶν καὶ ἠθικῶν ἀξιών τῆς διδασκαλίας τοῦ Χριστοῦ κηρύττοντες, ὅτι ὑφίσταται ἀνάγκη νέας Θρησκείας, διότι σήμερον «Αἱ ἀξίαι τοῦ χρειάζομασθε δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ προβῶσιν ἀπὸ ἑνα ἄτομο με ἀξιώσεις, πὸς προέρχεται ἀπὸ τὸ Θεὸ καὶ μᾶς δίνει μιὰ ἀποκάλυψη» (Ἔρα ἀνωτέρω ἔκθεσ. σελ. 9).

Περαιτέρω βλασφημοῦντες τὸ πρόσωπον τοῦ Σωτήρος ἡμῶν Χριστοῦ κηρύττουσιν αὐτὸ πλαστὸν «ὁ Ἰησοῦς τῶν Εὐαγγελιστῶν εἶναι, λέγουσι, τὸ δημιουργημα τῆς φαντασίας καὶ τῆς ἀνάγκης νὰ δικαιολογηθῇ καὶ στηριχθῇ εἰς ἑνα πρόσωπον ὁ χριστιανισμός ὁ Ἰησοῦς τῶν Εὐαγγελιστῶν εἶναι ὁ μυθικὸς ἀρχηγὸς τῆς παράδοσις» (Αὐτόθι).

Ἐντεῦθεν τοιαῦτα καταφλυαροῦντες περιῶδρίζουσιν οὗτοι διὰ τοῦ χυδαιότερου τρόπου τὴν ἐν Σπηλαίῳ γέννησιν τοῦ Κυρίου «Ἐκείνη τῇ νύχτᾳ μιὰ γυναῖκα

συντροφιασμένη από τον τέκτονα τον άνδρα της στάθηκε μισοστρατής σε μια σπηλιά και γέννησε ένα παιδί».

Κατασκευοφαντούσι δι' άσεβών και πονηρών έρωτήσεων την άγνότητα και αγιότητα της 'Υπεραγίας Θεοτόκου ως έξής: «Δέ μου λές βλάμη είδε ή Παναγια στόνειροτης και τον πατριώτη σου τον Βαραβά;»

Κατευτελλίζουσι δέ τον Σταυρόν του Κυρίου κατά ευνόητον σατανικήν όπισθόβουλον σκέψιν όν τινα κεκλιμένον μετά σαρώθρου (σκουποζύλου) και ράβδου όρθίας προβάλλουσι προς ίχνογράφησιν εις τους μικρούς έλληνοπαιδας έντελλόμενοι «κάμετε ένα Σταυρό μία σκούπα και τó μπαστούνι του μπαμπά». Τινές δέ αυτών τον 'Εσταυρωμένον Σωτήρα του κόσμου άτιμάζουσιν έκτός των Σχολών ανά τάς όδους δια της είκόνας έσταυρωμένης γυμνης πόρνης !!

'Ο άσεβέστατος κομμουνιστής Βάρναλης, έκ των δρώντων προσώπων του 'Εκπαιδευτικού 'Ομίλου, θέτει εις τó στόμα του Θεανθρώπου έν μονολογία τά έξής: «Δέν είπα πώς είμαι Θεός. Μά δέν ξεύρω και άν είμαι. 'Αφ' ότου έγινα άνθρωπος ξεχάσα από που ήρθα. Και ή σκέψις μου όντας ανθρώπινη είναι περιορισμένη. Κάτι άόριστον άναδεύεται μέσα μου. "Όταν ξαναστηθώ θά ξαναύρω ίσως την θεότητά μου».

'Αντί δέ της χριστιανικής προς άλλήλους αγάπης συνιστώσι την πάλην των τάξεων. 'Ο Βάρναλης λέγει προς τον Χριστόν «άν την θεωρίαν δέν την έφτυχανες στην έρημο, μά μέσα στη ζωή άν αντί να όπλισησ κάθε δυστυχή άνθρωπο με μία λέξι (την αγάπη) τουδασζες στο χέρι ένα στιλέτο άν αντί να ύποσχεθής άμοιβές εκατονταπλάσιες σε κείνους που δέχονται ραπισμένοι άπ' τόνα μάγουλο να στρέφουν και τάλλο τους μάθαινες τó δικαίον της επανάστασης, της βίας ενάντια στη βία, θά μπορούσε κανείς να έλπιση σε μια άλλαγή ριζική της όψης του κόσμου, σε μια νέα ζωή άπάνου στη γή».

'Ο δέ άρχηγός του καλουμένου 'Εκπαιδευτικού 'Ομίλου Γληνός τó υπό του φωτός της συγχρόνου επιστήμης διαυγαζόμενον πνεύμα αυτού διακηρύττει άνωτερον του δια των άγιων Προφητών, 'Αποστόλων, 'Αγιων Οικουμενικών Συνόδων τα κεκρυμμένα ήμιν Μυστήρια και δυσπρόσιτα τή ανθρωπίνη νή λαλήσαντος 'Αγίου Πνεύματος.

Τήν χριστιανικήν Θρησκείαν άποκαλοϋσι «Μαστροπόν και ρίζαν του κακού». 'Ο προειρημένος Βάρναλης παρουσιάζει πόρνην έκπροσωπούσαν την Θρησκείαν και μονολογοϋσαν ως έξής: «Είμαι ή Θρησκεία, που φανερώνει την θέλησιν των Ούρανών στα πλήθη, που δέν έχουν θέλησι, γιατί δέν έχουν γνώσι. Είμαι ή Θρησκεία, που καταργείται τα θύματά της. Είμαι ή Θρησκεία που εϋλογάει τους χρυσούς τους επισήμους φωνιάδες». Δέν κηρύττουσι δέ τον κατ' αυτής άμεσον πόλεμον, ως λέγουσι, διότι θεωροϋσιν αυτήν νεκράν. Διό και διέγραψαν την χριστιανικήν Θρησκείαν ως

παράγοντα άγωγής έν τή μεταπολεμική αυτών παιδαγωγική.

Τους ένδόξους και καλλινίκους 'Αγίους Μάρτυρας της άμωμότητος ήμών πίστewς «φεύτικους» άποκαλοϋσιν.

Τέλος άρνούνται την άθανασίαν της ψυχής και την πέραν του τάφου ζωήν και άνταπόδοσιν. «Καμμιά, λέγουσιν, έλπίδα πιά μεταθανάτιας άμοιβής δέν τους ξεγελάει. Τίποτε πιά δέν μπορεί να τους δώση έγκαρτέρησιν και ύπομονή ή γή τούτη είναι ή κόλασι και ή παράδεισο. 'Εδώ πρέπει να ξεσπάση και ή άμοιβή και ή τιμωρία».

Τάς άνατρεπτικές ταύτας του θρησκευτικού ήθικου και κοινωνικού ήμών καθεστώτος θεωρίας διαδίδοντες δια τερατώδους γλωσσικού έξαμβλώματος, ένθεν μέν επιδιώκουσι την βαθυτέραν έμφύτευσιν των βλασφημιών αυτών διδασκαλιών έν ταις άπλοϊκαίς του 'Ελληνικού λαού ψυχαίς, έτέρωθεν δέ την άπομάκρυνσιν αυτου από της εύλήπτου και εύγενους του 'Ιερού Εύαγγελίου γλώσσης και της των ιερών έκκλησιαστικών 'Ακολουθιών τοιαύτης' έφ' ή και εισηγήθησαν την κατάργησιν της σχολικής έορτής των Τριών 'Ιεραρχών, ήτις άποτελεί πανελλήνιον έν τή εκπαιδευτική κόσμω έορτήν ύφίστης σημασίας έν τή άρμονική συνδυασμή του πρό Χριστου φιλοσοφούντος ελληνικού πνεύματος μετά του χριστιανικού τοιούτου της Καινης Διαθήκης, όπως τουτο άνεπτύχθη και ήρμηνεύθη υπό των Μεγάλων της 'Εκκλησίας Πατέρων και Οικουμενικών Διασκαλών.

Τοιουτοτρόπως δέ καταδεικνυνται οι πλείστοι των μελών του 'Εκπαιδευτικού τούτου 'Ομίλου ως οι φανατικοι και συστηματικοι άπόστολοι του κομμουνισμού, τó όποιον ό ίδρυτής αυτου 'Εβραϊος Μάρξ όρίζει «ως κατάργησιν της Θρησκείας, της ήθικης, της οικουγενείας, των συνόρων, τουτ' έστι της Πατριδος, ως πάλην των τάξεων, δικατορίαν του Προλεταριάτου και δήμευσιν της ιδιοκτησίας».

Κατά φυσικήν λοιπόν ακολουθίαν άν ό λεγόμενος οϋτος 'Εκπαιδευτικός 'Ομιλος έξακολουθήση τον διασυρμόν της 'Αγίας ήμών Πίστewς, τον σφαγιασμόν της χριστιανικής ήθικης, τον έξευτελισμόν του 'Εσταυρωμένου Σωτήρος και του τιμίου Σταυρου πρό των παιδικών όμμάτων και δια των παιδικών χειρών, άν έξακολουθήση ή δηλητηρίασις των ελληνοπαιδων δια της έν ταις Σχολείοις διδασκαλίας επί τή βάσει των έθνοκτόνων και ψυχοφθόρων έμπνεύσεων Γληνου, ών όρθουσι τó Περιοδικόν «'Αναγέννηση», ή 'Ιστορία Χωραφά, «'Ο 'Αέρας» του Τζαμασφύρα, τα Νεοελληνικά Κοντοπούλου, «'Ο 'Ηλιος» του Παπαμιχαήλ, «'Η 'Ιχνογραφία» του Τούμπου, τα άρθρα και δημοσιεύματα της 'Ελλης Λαμπριδου, τα έργα του Βάρναλη και άλλων συνεργών αυτών», έντός όλίγου δέν θά έχη ή 'Εκκλησία πιστά τέκνα, οι πατέρες υιούς, αι μητέρες θυγατέρας, οι στρατηγοι στρατιώτας, ή Πολι-

τεία τιμίους υπαλλήλους και ή 'Ελλάς ὀρθοδόξους ἀληθεῖς «'Ελληνας».

Οὐδεις ὁμως πραγματικὸς φόβος διὰ τοὺς εἰς Χριστὸν ὀρθῶς πιστεύοντας. «Οὐδὲν καινὸν ὑπὸ τὸν Ἥλιον». Αἱ ἀντιχριστιανικαί, ἀντιθρησκευτικαί, ἀντινομιστικαὶ και ἀντικοινωνικαὶ αὐταὶ διδασκαλαὶ τοῦ Ἐκπαιδευτικοῦ Ὀμίλου ἐν μορφῇ ἀγρίων και ψυχοφθόρων αἱρέσεων ἤδη κατὰ τὸν δεῦτερον και τρίτον μετὰ Χριστὸν αἰῶνα ἐμφανισθεῖσαι ὑπὸ τὰ τερατώδη τῶν Ἰουδαϊζόντων Ἰνωστικῶν συστήματα κατεδικάσθησαν και ἀνεθεματίσθησαν ὑπὸ τῆς Ἁγίας Ἐκκλησίας τῶν Μαρτύρων και Ὁμολογητῶν Συνοδικῶς πρὸς προφύλαξιν τῶν γνησίων αὐτῆς τέκνων ἀπὸ τῆς λύμης ἐκείνων.

Τῇ πράξει λοιπὸν τῆς Ἀρχαίας Ἐκκλησίας στοιχοῦσα ή δλομέλεια τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱεραρχίας καταδικάζει μιαν ἐκάστην και πάσας συλλήβδην τὰς ἀνωτέρω ἀντιχριστιανικὰς και ἀνηθικὸς διδασκαλαὶς τοῦ ὀνομαζομένου Ἐκπαιδευτικοῦ Ὀμίλου, τῆς σωτηρίας δὲ και τῆς ἐν παντὶ καλῇ και ἀγαθῇ ἐπιδόσεως τῶν πιστῶν τῆς Ἐκκλησίας τέκνων προθυμουμένη ἀναφωνεῖ μετὰ τοῦ Οὐρανοῦ Διδασκάλου πρὸς τὸν περιούσιον τοῦ Κυρίου λαὸν «Προσέχετε ἀπὸ τῶν ψευδοπροφητῶν, οἵτινες ἔρχονται πρὸς ὑμᾶς ἐν ἐνδύμασι προβάτων, ἐσωθεν δὲ εἰσὶ λύκοι ἀρπαγες. Ἀπὸ τῶν καρπῶν αὐτῶν ἐπιγνώσεσθε αὐτοὺς» (Ματθ. 20. 7). Μετὰ δὲ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου βροντοφωνεῖ «Βλέπετε τοὺς κακοὺς ἐργάτας, βλέπετε τὴν κατατομὴν . . . φεύγετε ἀπὸ τῶν τοιούτων» (Φιλ. Γ. 2).

Τὴν ἐμφάνισιν δὲ ἐν τοῖς κήλοις τῆς Ἁγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας τῶν ψευδοδιδασκάλων τούτων προλέγων ἐν προφητικῷ πνεύματι ὁ κορυφαῖος τῶν Ἀποστόλων Πέτρος γράφει «Καὶ ἐν ὑμῖν ἔσονται ψευδοδιδάσκαλοι οἵτινες πρεισάζουσιν αἱρέσεις ἀπωλείας και τὸν ἀγοράσαντα αὐτοὺς Δεσπότην ἀρνούμενοι ἐπάγοντες ἑαυτοῖς ταχυνὴν ἀπώλειαν και πολλοὶ ἐξακολουθήσουσιν αὐτῶν ταῖς ἀσελγείαις, δι' οὓς ἡ δόδος τῆς ἀληθείας βλασφημηθήσεται... οὗτοι δὲ ὡς ἄλογα ζῶα φυσικὰ γεγεννημένα εἰς ἄλωσιν και φθορὰν ἐν οἷς ἀγνοοῦσι βλασφημοῦντες, ἐν τῇ φθορᾷ αὐτῶν καταφθαρήσονται... κατὰρας τέκνα' κατελιπόντες εὐθεῖαν δὲδν ἐπλανήθησαν... οὗτοι εἰσὶ πηγαὶ ἀνυδροὶ, νεφέλαι ὑπὸ λαλαπος ἐλαυνόμεναι, οἷς ὁ ζῶφος τοῦ σκότους εἰς αἰῶνα τετήρηται. Ἰπέρρογκα γὰρ ματαιότητος φεγγόμενοι δελεάζουσιν ἐν ἐπιθυμίαις σαρκὸς ἀσελγείαις τοὺς ὄντως ἀποφυγόντας τοὺς ἐν πλάνῃ ἀναστρεφόμενους. Ἐλευθερίαν αὐτοῖς ἐπαγγελλόμενοι, αὐτοὶ δοῦλοι ὑπάρχοντες τῆς φθορᾶς ὧ γὰρ τις ἤττηται, τούτῳ και δεδούλωται» (Β'. Πέτρου 6', 1—19).

«Μή τις λοιπὸν, ἀγαπητὰ ἐν Χριστῷ τεκνία, ἔσται ὁ συλλαγωγῶν (ὑμᾶς) διὰ τῆς φιλοσοφίας και κενῆς ἀπάτης, κατὰ τὴν παράδοσιν τῶν ἀνθρώπων, κατὰ τὰ στοιχεῖα τοῦ κόσμου και οὐ κατὰ Χριστὸν' ὅτι ἐν αὐτῷ κατοικεῖ πᾶν τὸ πλήρωμα τῆς θεότητος σωμα-

τικῶς και ἔστέ ἐν αὐτῷ πεπληρωμένοι» (Κολασ. Β'. 8—9). «'Ἄλλ' ὅσα ἔστιν ἀληθῆ ὅσα σεμνά, ὅσα δίκαια, ὅσα ἀγνά, ὅσα προσφιλή, ὅσα εὐφημα, εἴ τις ἀρετὴ και εἴ τις ἔπαινος, ταῦτα λογίσεσθε, & και ἐμάθετε και παρελάβετε και ἠκούσατε και εἴδετε ἐν τῇ Ἁγίᾳ Ὀρθοδόξῳ Ἀποστολικῇ ἡμῶν Ἐκκλησίᾳ, ταῦτα πράσσετε, και ὁ Θεὸς τῆς εἰρήνης ἔσται μεθ' ὑμῶν» (Φιλ. 4, 8 και 9).

- + Ὁ Ἀθηνῶν ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ Πρόεδρος
- + Ὁ Δρυϊνουπόλεως και Πωγωνιανῆς ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ
- + Ὁ Ἀδριανουπόλεως ΠΟΥΚΑΡΠΟΣ
- + Ὁ Νικοπόλεως και Προβένης ΙΩΑΚΕΙΜ
- + Ὁ Ἰκαρίας ΝΕΟΦΥΤΟΣ
- + Ὁ Εἰάνθης ΠΟΥΚΑΡΠΟΣ
- + Ὁ Μαρωνείας ΑΝΘΙΜΟΣ
- + Ὁ Λήμνου ΣΤΕΦΑΝΟΣ
- + Ὁ Ἀλεξανδρουπόλεως ΓΕΡΒΑΣΙΟΣ
- + Ὁ Λαοῖσης ΑΡΣΕΝΙΟΣ
- + Ὁ Καστορίας ΙΩΑΚΕΙΜ
- + Ὁ Λαγκαδᾶ ΓΕΡΜΑΝΟΣ
- + Ὁ Κασσανδρείας ΕΙΡΗΝΑΙΟΣ
- + Ὁ Μεσσηνίας ΜΕΛΕΤΙΟΣ
- + Ὁ Θεσσαλονίκης ΓΕΝΝΑΔΙΟΣ
- + Ὁ Ἰωαννίνων ΣΠΥΡΙΔΩΝ
- + Ὁ Μαντινείας και Κυνοῦρίας ΓΕΡΜΑΝΟΣ
- + Ὁ Πατρῶν ΑΝΤΩΝΙΟΣ
- + Ὁ Μονεμβασίας και Λακεδαιμόνος ΓΕΡΜΑΝΟΣ
- + Ὁ Δημητριάδος ΓΕΡΜΑΝΟΣ
- + Ὁ Μυτιλήνης ΙΑΚΩΒΟΣ
- + Ὁ Φλωρίνης ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ
- + Ὁ Πλωμαρίου ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ
- + Ὁ Βελλᾶς και Κονίτης ΙΩΑΝΝΗΣ
- + Ὁ Φιλίππων και Νέστου ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ
- + Ὁ Βεργίας και Ναούσης ΠΟΥΚΑΡΠΟΣ
- + Ὁ Ναυπακτίας και Εὐρυτανίας ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ
- + Ὁ Νιγρίτης ΕΥΓΕΝΙΟΣ
- + Ὁ Νέας Πελαγονίας ΙΩΑΚΕΙΜ
- + Ὁ Διδυμοτείχου ΙΩΑΚΕΙΜ
- + Ὁ Ἱερισσοῦ και Ἁγίου Ὄρους ΣΩΚΡΑΤΗΣ
- + Ὁ Ὑδρας και Σπετσῶν ΠΡΟΚΟΠΙΟΣ
- + Ὁ Θηβῶν και Λεβαδείας ΣΥΝΕΣΙΟΣ
- + Ὁ Καλαβρυτῶν και Αἰγιαλείας ΤΙΜΟΘΕΟΣ
- + Ὁ Ἄρτης ΣΠΥΡΙΔΩΝ
- + Ὁ Σάμου ΕΙΡΗΝΑΙΟΣ
- + Ὁ Σερῶν ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ
- + Ὁ Σερβίων και Κοζάνης ΙΩΑΚΕΙΜ
- + Ὁ Παροναξίας ΙΕΡΟΘΕΟΣ
- + Ὁ Φθιώτιδος ΙΑΚΩΒΟΣ
- + Ὁ Τρίκκης και Σταγῶν ΠΟΥΚΑΡΠΟΣ
- + Ὁ Γυθείου και Οἰτύλου ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ
- + Ὁ Νευροκοπίου ΦΙΛΟΘΕΟΣ
- + Ὁ Σουφλίου ΙΩΑΚΕΙΜ
- + Ὁ Γρεβενῶν ΝΙΚΟΛΑΟΣ
- + Ὁ Ἀργολίδος ΙΕΡΟΘΕΟΣ
- + Ὁ Θάσου ΓΕΩΡΓΙΟΣ
- + Ὁ Πολυανῆς ΚΥΡΙΑΛΟΣ
- + Ὁ Κορινθίας ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΣ
- + Ὁ Αἰτωλίας και Ἀκαρνανίας ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ
- + Ὁ Χαλκίδος ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ
- + Ὁ Τριφυλίας και Ὀλυμπίας ΑΝΔΡΕΑΣ
- + Ὁ Καρυστίας ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΩΝ
- + Ὁ Ἠλείας ΑΝΤΩΝΙΟΣ
- + Ὁ Γόρτυνος και Μεγαλοπόλεως ΠΟΥΚΑΡΠΟΣ
- + Ὁ Ἀρδαμερίου και Γαλατίστης ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ
- + Ὁ Θεσσαλιώτιδος και Φαναριοφερσάλων ΙΕΖΕΚΙΗΛ
- + Ὁ Παραμυθίας και Φιλιππῶν ΑΘΗΝΑΓΟΡΑΣ
- + Ὁ Γιαννιτσῶν και Γουμεινίτης ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ

ΤΟ ΕΠΙΚΑΙΡΟΝ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ

Ἡ ἑορτὴ τῶν Χριστουγέννων ὑπομνησκει ἡμῖν ὅτι τὸ ἐκκλησιαστικὸν ἡμερολόγιον εἶνέ τι ὑψηλότερον καὶ ἀνώτερον καὶ βαθύτερον ἑνὸς ἀπλοῦ καταλόγου ἐτησίων ὑπομνήσεων περὶ ἑορτῶν καὶ μιᾶς ἀπλῆς διαδοχῆς καὶ ἀκολουθίας πανηγυρισμῶν τῶν ἡρώων τῆς πίστεως ἐκείνων, οὓς τόσον ἡ Ἐκκλησία τιμᾷ. Ἀπ' ἐναντίας, ἡ μεγάλη αὐριανὴ ἑορτὴ μᾶς διδάσκει ὅτι τὸ ἐκκλησιαστικὸν ἡμερολόγιον ἀποτελεῖ πολῦτιμον τροφήν τῶν στοιχειωδεστέρων ἀναγκῶν τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς, διότι διὰ τῆς ὑπομνήσεως τῶν ἑορτίων σταθμῶν τῆς ζωῆς μεταλαμπαδεύει εἰς τὰς ψυχὰς μας τὸν ἄνωθεν φωτισμὸν καὶ ὡθεὶ εἰς τὴν πρέπουσαν ἀφαίρεσιν ἀπὸ τῶν καθημερινῶν τοῦ βίου πεζοτήτων καὶ αὐτοσυγκέντρωσιν διὰ τῆς διανοητικῆς ἀναδρομῆς εἰς τὸν κόσμον τῶν ἁγίων ὠραιοτήτων. Τὰ Χριστούγεννα εἶνε ἢ κατ' ἐξοχὴν ἑορτὴ τῆς μεταξὺ ἡμῶν παρουσίας καὶ ἀναστροφῆς τοῦ Κυρίου· οὐδὲ μία ἄλλη ἑορτὴ μᾶς παρουσιάζει τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν τόσον ἐγγὺς πρὸς ἡμᾶς, ὅσον ἡ ἑορτὴ τῆς κατὰ σάρκα Γεννήσεώς του. Ἐὰν ἡ Θεοτόκος Παρθένος κατὰ τὴν νύκτα ἐκείνην τῆς γεννήσεως τοῦ Θείου Παιδίου τῆς ἔδειξεν ἀπλῶς αὐτὸ εἰς τοὺς προσελθοντας ποιμένας, εἰς ἡμᾶς ἔκτοτε ὁ σαρκωθείς Θεὸς δὲν δείκνυται ἀπλῶς κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν Χριστουγέννων, ἀλλὰ λαμβάνεται ἢ μᾶλλον μεταλαμβάνεται. Καὶ ἂν οἱ ποιμένες τῆς Βηθλεὲμ ἐν θαυμασμῶ, ταπεινότητι καὶ ἀγάπῃ ἐκκλιναν τὸ γόνυ διὰ τὰ ἴδωσιν ἀπλῶς ἐν ὠραίῳ καὶ τρυφερόν καὶ ἅγιον θέαμα, φαντάζεται τις τί πρέπει νὰ δεῖξωμεν ἡμεῖς καὶ ὅποιαν προπαρασκευὴν νὰ προταξωμεν διὰ τὰ δεχθῶμεν τὸ μοναδικὸν δῶρον τοῦ γεννηθέντος.

Ποῖον δ' εἶνε τοῦτο τὸ δῶρον; Ἄλλ' εἶνε γνωστὸν καὶ πασίγνωστον· ὁ ἴδιος τὸ εἶχε καλέσει «τὸ Σῶμά μου» καὶ «τὸ Αἷμά μου». Ὁ μαθητὴς ὁ ἠγαπημένος, ὁ ἐπὶ τοῦ στήθους τοῦ Κυρίου ἀνακλιθεὶς κατὰ τὸν δεῖπνον τὸν μυστικόν, ἔγραψεν ἔπειτα τὰς βαθυτέρας καὶ ὠραιότερας περὶ τοῦ θείου μυστηρίου λέξεις ἐξ ὧν ἐγράφησαν ἐν τῇ Καινῇ Διαθήκῃ. Καὶ δὲν ὑπάρχει προσφορωτέρα ἀφετηρία πρὸς ψυχικὴν περιουλογήν, αὐτοσυγκέντρωσιν καὶ προπαρασκευὴν διὰ τὴν κατὰ τὰ Χριστούγεννα θεῖαν μετάληψιν ἀπὸ τοῦ ἔκτου κεφάλαιον τοῦ τετάρτου Εὐαγγελίου: «... Ὁ Πατήρ μου δίδωσιν ὑμῖν τὸν ἄρτον ἐκ τοῦ οὐρανοῦ τὸν ἀληθινόν· ὁ γὰρ ἄρτος τοῦ Θεοῦ ἐστὶν ὁ καταβαίνων ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καὶ ζῶν διδοὺς τῷ κόσμῳ... Ἐγὼ εἰμι ὁ ἄρτος τῆς ζωῆς· ὁ ἐρχόμενος πρὸς με οὐ μὴ πεινάσῃ, καὶ ὁ πιστεύων εἰς ἐμὲ οὐ μὴ διψήσῃ πώποτε..

Ἐγὼ εἰμι ὁ ἄρτος ὁ ζῶν ὁ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καταβάς· ἐάν τις φάγῃ ἐκ τούτου τοῦ ἄρτου, ζήσεται εἰς τὸν αἰῶνα· καὶ ὁ ἄρτος δὲ ὃν ἐγὼ δώσω, ἡ σὰρξ μου ἐστίν, ἢν ἐγὼ δώσω ὑπὲρ τῆς τοῦ κόσμου ζωῆς... Ἐὰν μὴ φάγητε τὴν σάρκα τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου καὶ πίνητε αὐτοῦ τὸ αἷμα, οὐκ ἔχετε ζῶν ἐν ἑαυτοῖς... Ὁ τρώγων μου τὴν σάρκα καὶ πίνων μου τὸ αἷμα ἔχει ζῶν αἰώνιον καὶ ἐγὼ ἀναστήσω αὐτὸν τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ· ἡ γὰρ σὰρξ μου ἀληθὴς ἐστὶ βρώσις, καὶ τὸ αἷμά μου ἀληθὴς ἐστὶ πόσις. Ὁ τρώγων μου τὴν σάρκα καὶ πίνων μου τὸ αἷμα ἐν ἐμοὶ μένει, καὶ ἐγὼ ἐν αὐτῷ... Ὁ μελετῶν τὸ κεφάλαιον τοῦτο τοῦ Ἰωάννου μὲ τὸ Εὐαγγέλιον ἐπὶ τῶν γονάτων, ἀληθῶς ὑψοῦται ὑπὲρ τὴν συήθη πνιγηρὰν καὶ ζωηρὰν ἀτμόσφαιραν τῆς πεζῆς ζωῆς αἰρόμενος εἰς τοὺς ὠραίους κόσμους τῆς ζώσης πίστεως καὶ ἔρχεται κοῦφος καὶ καινὸς εἰς τὴν τράπεζαν τοῦ Σωτῆρος. Ὁ ὑπὸ τοιαύτας παρασκευαζόμενος συνθήκας εὐκόλως ἀποκτᾷ τὴν πείραν τῆς ἀναξίας μεταλήψεως τῶν θείων δώρων. Οὐδεὶς εἶνε ἄξιος τῆς μεταλήψεως ταύτης κατ' ἰδικὴν του ἀξίαν. Ἄλλὰ καὶ οὐδεὶς εἶνε ἀνάξιος αὐτῆς διὰ τῆς χάριτος τοῦ Χριστοῦ εἰ μὴ ὁ ἄξιος ἑαυτὸν θεωρῶν. Οὐδεὶς δὲ ἠσθάνετο τὴν ἀναξιότητά του ἐντονώτερον καὶ βαθύτερον τῶν ἁγίων, καὶ διὰ τοῦτο οἱ ἅγιοι ἐπραγματοποιῶν τὴν καλλιτέραν μετάληψιν. Ὅσον εἰλικρινέστερον καὶ πληρέστερον ἀντιλαμβάνεται τις τὸ «γνώθι σαυτὸν» καὶ ἐπομένως βαθύτερον χωρεῖ εἰς τὴν μετανοίαν, τόσον ἀσφαλέστερον δύναται νὰ στηριχθῇ εἰς τοῦ Σωτῆρος τὴν χάριν καὶ τόσον ἀληθῶς εὐαγγελικὴ ἢ μεταλήψις δι' αὐτὸν ἀποβαίνει.

Ἴδου διατί ἡ ἡμερολογιακὴ ὑπόμνησις τῆς κατὰ σάρκα γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ ἀποβαίνει ἱκανοποίησις τῶν βαθυτέρων τῆς ψυχῆς ἡμῶν ἀναγκῶν· διότι μᾶς ἐτοιμάζει νὰ δεχθῶμεν ὑπὸ τὴν στέγην ἡμῶν τὸν ἐνανθρωπήσαντα Σωτῆρα ἐν τῇ μεταλήψει τῶν ἱερῶν Μυστηρίων.

ΤΟ ΦΩΣ ΤΟ ΤΗΣ ΓΝΩΣΕΩΣ

Ἐν τῷ οὐρανῷ ἐξαίφνης ἐξήστραυεν εἰς ἀστὴρ ἐξαιρετικῆς φωτεινότητος καὶ ὑψώθη ὡσεὶ λαμπρὰς παγιοσμῖα ἐνώπιον τοῦ ἐν Βηθλεὲμ γεννηθέντος Χριστοῦ. Καθ' ὃν χρόνον ἐν τῇ ἱερᾷ τῆς ἐπαγγελίας γῆ οἱ καθαροὶ τῇ καρδίᾳ ποιμένες ἔβλεπον ἰδίους ὄμμασι τὸν Θεόν, ἐν τῇ μυστηριώδει τῶν Χαλδαίων χώρα ἄνδρες τῆς ἐπιστήμης σοφοὶ κατεπόνουν τὴν διάνοιάν των καὶ ἐνέτεινον τὰς ψυχικάς των δυνάμεις εἰς τὸ «ζητεῖν τὸν Κύριον εἰ ἄρα γε ψηλαφήσειαν αὐτὸν καὶ εὗροιεν» Πρὸ πολλοῦ εἶχε παύσει πλέον νὰ ἱκανοποιῇ αὐτοὺς ἡ γῆ μετὰ τῶν ἐθνικῶν αὐτῆς βδελυγμάτων, τῆς δεισιδαιμονοῦς εἰδωλολατρίας, τοῦ ἀγροῦκου ὀλισμοῦ τῆς καθ' ἡμέραν ζωῆς. Πλήρεις ἀπογοητεύσεως ἐκ τοῦ περὶ αὐτοὺς

ψεύδους καὶ τῆς σοβούσης ἀπανταχοῦ πλάνης καὶ ἀπολέσαντες ὀριστικῶς τὴν εἰς τοὺς ἱερεῖς αὐτῆς πίστιν των, ἐδίψων νέαν ἀποκάλυψιν περὶ τῆς πραγματικῆς ἀληθείας καί, ζητοῦντες τὸν Σωτῆρα, ἀνηρέυνων ἐν τῷ οὐρανῷ τὰ σημεῖα τῆς ἐλεύσεώς του. Ἴδου ὁ ἀστὴρ, τὸ σημεῖον καὶ ἀφέντες αὐθωρεὶ τὰ ἀνάκτορα, τὰς βιβλιοθήκας καὶ τὰ γραφεῖά των, καὶ λησμονήσαντες τὰς ἀνέσεις καὶ ἀπολαύσεις των, ἔδραμον πρὸς τὴν ὑπὸ τοῦ ἀστέρος ὑποδεικνυμένην κατεβύθυνσιν. Ἦλθον ἐκεῖ ὅπου ἐν ἐκστάσει ἐθεώρουν τὸν γεννηθέντα Χριστόν, οἱ καθαρὸι τῇ καρδίᾳ ἀφελεῖς καὶ ἄσοφοι καὶ ἄπλοῖ ποιμένες, εἶδον τὸ βρέφος τὸ θεῖον, ἐκ τῆς ἁγίας ἀκτινοβολίας τῆς θείας λαμπρότητός του ἠνοιχθῆ ἢ τέως κλειστή τῶν διάνοιαν, ἔγνωσαν τὸν Θεόν, καὶ ὡς καρπὸν τῆς γνώσεώς των προσήνεγκαν τὰ τίμια δῶρά των.

Ἐκτοτε παρήλθον αἰῶνες εἴκοσιν Κατὰ τὸν διαρρέυσαντα χρόνον ἡ ἐπιστήμη ἀνεπτύχθη καὶ ἐμεγαλύνθη ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε τὸ φῶς τῆς ἐπιστήμης τῶν Χαλδαίων σοφῶν νὰ θεωρῆται ἕρβος γνώσεως ὑπὸ τῆς σημερινῆς ἐπιστήμης, —τόση λάμπρις διακρίνει τὴν σύγχρονον γνῶσιν. Ἐκ τῆς ὥραίας μὲν ὅμως ταύτης, ἀλλὰ γήινης ἐπιστημονικῆς ἀκτινοβολίας, πολλοὶ ἐπιστημόνων ὀφθαλμοὶ ἐτυφλώθησαν, καὶ ἐτυφλώθησαν τόσον, ὥστε ἔπαναν νὰ ἀτενίζωσι πρὸς τὸν φωτοπαρόχον οὐρανὸν καὶ ἠρνήθησαν νὰ ἀκολουθήσωσι τὸν εἰς τὴν Βηθλεέμ δηγοῦντα ἀστέρα. Ἐκλαβόντες ὡς γνῶσιν ἀληθῆ τὸ ἀπὸ τῆς ἐπιστήμης μονομερὲς καὶ ἀτελὲς φῶς καὶ νομίσαντες αὐτὴν ὡς τὸν ἥλιον τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς, θεωροῦσι περιττὴν καὶ ἀνωφελεῖ τὴν πρὸς τὸ θεῖον τῆς φάτνης βρέφος, — τὸ «Φῶς τὸ ἀληθινόν» καὶ πλήρες—προσέλευσιν, διαδηλοῦντες ὅτι τοῖς εἶνε περιττός ὁ Θεός.

Δὲν εἶνε οὗτοι οἱ ἀληθεῖς ἐπιστήμονες, οἱ εἰλικρινεῖς τῆς ἀληθείας ἐκζητηταί. Οἱ πραγματικοὶ μάγοι τῶν αἰώνων τῆς ἐπιστήμης εἶνε ἐκεῖνοι, οὔτινες, ἐστραμμένον ἔχοντες τὸ τηλεσκοπίον πρὸς τὰ βάθη τῶν κόσμων τῶν οὐρανίων, πρὸς τῆ ἀπὸ τῆς ἐρεῦνης γνώσει, διακρίνουσιν ἐν τῷ οὐρανῷ καὶ τὸν εἰς τὸ «φῶς τὸ τῆς γνώσεως» δηγοῦντα λαμπρὸν ἀστέρα, καὶ ἀκολουθοῦσιν αὐτὸν εἰς τὴν Βηθλεέμ. Ἐκεῖ, εἰς τὴν γενέθλιον τῆς Ἀληθείας πόλιν, καθὼς οἱ παλαιοὶ «τοῖς ἄστροις λατρεύοντες», καὶ αὐτοὶ ἐδιδάχθησαν καὶ διδάσκονται «Σὲ προσκυνεῖν, τὸν ἥλιον τῆς δικαιοσύνης καὶ Σὲ γινώσκειν ἐξ Ὑψους Ἀνατολῆς». Τοσοῦτων ἀληθῶν, εἰλικρινῶν καὶ γνησίων ἐπιστημόνων βροῖθει τῆς καθ' ὅλου Ἐπιστήμης ἡ μακρὰ ἱστορία, καὶ τὰ συγγράμματά των ἀνταναντικῶς «τὸ φῶς τὸ τῆς γνώσεως», τὸ ὁποῖον ἐδιδάχθησαν ὑπὸ τοῦ ἀστέρος, τοῦ δηγήσαντος αὐτοὺς εἰς τὰ «φῶς τῆς θεογνωσίας».

Χωρῆσωμεν ἀγαπητοί, ἐπὶ τὸν ἑορτασμὸν τῆς κατὰ σάρκα Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ πρὸς «τὸ φῶς τὸ τῆς γνώσεως», πρὸς τὴν Βηθλεέμ. Ἴδου ὁ ἀστὴρ ἀκολουθήσωμεν τὴν ὁδὸν τῶν παλαιῶν μάγων, —μάγοι ἡμεῖς τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνος διψῶντες τῆς ἀληθοῦς γνώσεως. Φῶς διὰ τὴν ποθοῦσαν τὴν γνῶσιν ταύτην ψυχὴν μας εἶνε ἡ ἐξ Ὑψους Ἀνατολή, ὁ τῆς φάτνης Χριστός, Τὸ προεῖπεν ὁ Συμεὼν: «Φῶς εἰς ἀποκάλυψιν ἔθνῶν».

Τὸ ἐδήλωσεν ἀπεριφράστως αὐτὸ τῆς Ἀληθείας τὸ στόμα :

— «Ἐγὼ εἰμι τὸ φῶς τοῦ κόσμου».

— «Ἐγὼ φῶς εἰς τὸν κόσμον ἐλήλυθα».

ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ ΤΟΥ ΟΝΟΜΑΤΟΣ

«Καὶ ἐκάλεσα τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἰησοῦν».

(Μτ. Α', 25)

α'.

Εἶνε εὐνόητον, ὅτι τὰ ὀνόματα ἐν γένει κατὰ μὲν τὴν ἡῶ τῆς ἱστορίας ἐπενοήθησαν, μετέπειτα δὲ ἐγένοντο κληρονομικά. Ἐν τῷ δευτέρῳ κεφαλαίῳ τῆς Γενέσεως ἀναφέρεται ὅτι ὁ Θεὸς ἤγαγε πάντα τὰ θηρία τοῦ ἀγροῦ καὶ τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ πρὸς τὸν Ἀδὰμ «ἰδεῖν τί καλέσει αὐτά» καὶ πᾶν ὃ ἐκάλεσεν αὐτὸ Ἀδὰμ ψυχὴν ζῶσαν, τοῦτο ὄνομα αὐτῷ». Τὸ δοθὲν εἰς ἕκαστον ζῶον ὄνομα ἀπετέλει δηλωτικὸν τῆς ἰδιαιτέρας του φύσεως ὡς ἰδίου γνωρίσματος διακριτικόν. Τὸ αὐτὸ ἄλλως τε ἔκτοτε καὶ σήμερον γίνεται ὁσάκις οἱ ἄνθρωποι ἀνακαλύπτουν τέως ἄγνωστον εἰς αὐτοὺς ζῶον ἢ φυτὸν δὲν δίδουσιν εἰς αὐτὰ ὀνόματα εἰκῆ καὶ ὡς ἔτυχεν, ἀλλὰ ἐκφραστικά τῆς ἰδιαιτέρας των φύσεως, οὕτω δὲ οἱ ἀκούοντες αὐτὰ ἀντιλαμβάνονται πρὸς τὴ περίπου εἶνε ὅμοια ἢ ἀνάλογα. Τοῦτο ἔτι ἀκριβέστερον ἐφηρμοζέτο ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων ἀνάκαθεν, κατὰ τοσοῦτο μᾶλλον, καθ' ὅσον ὁ προσωπικὸς χαρακτὴρ τοῦ ἀνθρώπου εἶνε ἐκδηλώσεως καὶ ὅπως διάφορος οἰουδέποτε ἄλλου ἀτομικοῦ χαρακτῆρος τὸ ὄνομα λοιπὸν τὸ εἰς ἕκαστον ἀνθρώπον διδόμενον ἦτο σημαντικὸν ὄρισμένου προσώπου φέροντος ἀποκλειστικῶς τὴν αὐστηρῶς ἀτομικὴν σφραγίδα τῆς ἰδικῆς του ἠθικῆς προσωπικότητος. Ἀνάκαθεν λοιπὸν ἐκράτησε τὸ ἔθος τοῦ ὀνομάζειν ἕκαστον παιδίον δι' ἰδίου ὀνόματος.

Τὸ ὄνομα τοῦτο ἢ ἦτο ἐκφραστικὸν ἐνὸς πόθου, τοῦ τί δήλα δὴ θὰ ἦτελον νὰ ἀποβῆ τὸ παιδίον, ἢ ἀναμνησιακὸν περιστατικοῦ τινος σχέσιν ἔχοντος πρὸς τὴν γέννησίν του, ἢ περιγραφικὸν αὐτῆς ταύτης τῆς εἰς τὸν κόσμον ἐμφανίσεως τοῦ νεογεννήτου. Ἐννοεῖται, ὅτι δὲν εἶναι ἀσύνηθες ἢ ἐκ τῶν ὑστέρων διάψευσις τῶν αἰσίων προσδοκιῶν καὶ ἐλπίδων, αἵτινες ἐνεκλείσθησαν εἰς ὄνομα ὄρισμένον, καὶ τὸ παράδειγμα τοῦ πρωτοτόκου τῶν πρωτοπλάστων ἐπὶ τῇ γεννήσει τοῦ ὁποῦ ἢ μήτηρ του ἀνεφώνησεν «ἐκτησάμην ἀνθρώπον διὰ τοῦ Θεοῦ» δὲν εἶνε μοναδικὸν ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῶν γεννήσεων. Τὸ βλέμμα τῶν ἀνθρώπων δὲν εἶνε τόσον διαπεραστικόν, ὥστε νὰ δύναται νὰ εἰσδύῃ εἰς τὴν ὀμίχλην τοῦ μέλλοντος καὶ νὰ προβλέπῃ τὴν μετὰ ἔτη τύχην τῶν τέκνων των. Δυνάμεθα

νά χαράξωμεν ὠραία ὀνόματα, πολλάκις ὅμως ταῦτα ἀποκαλύπτονται «μαργαρίται εἰς ρίνας χοίρων», ὅπως λέγεται ἐν τῇ Σοφίᾳ τοῦ Σολομώντος.

β

Ἄνεξάντλητος εἶνε ὁ κατάλογος τῶν χριστιανικῶν ὀνομάτων. Ὑπάρχουν συγγράμματα εἰδικά—τεραστίας ὑπομονῆς δείγματα—περιλαμβάνοντα ἑκατοντάδα χιλιάδων τοιούτων ὀνομάτων.

Τὸ ὄνομα δίδεται εἰς τὸν νεοφώτιστον συνήθως καὶ κυρίως τὴν κατὰ τελετὴν τοῦ βαπτίσματος ὑπὸ τοῦ ἀναδόχου εἰς δήλωσιν ὅτι ὁ βαπτιζόμενος ἀπεκδύεται τὸν παλαιὸν ἄνθρωπον καὶ ἐνδύεται τὸν νέον, ὅπως ἀνακαινιζόμενος ἐν τῷ ὕδατι διὰ τῆς χάριτος τοῦ ἁγίου Πνεύματος. Μετὰ τὸ βάπτισμα ἐσχάθη καὶ ἠφανίσθη ὁ παλαιὸς ἄνθρωπος· μόνος ὁ νέος ἐφεξῆς ὑπάρχει, διότι νέα δι' αὐτὸν διανοίγεται πνευματικὴ καὶ ἠθικὴ ζωὴ. Νέαν περιβεβλημένος ἀξίαν ἀποτελεῖ μέλος ἐνεργὸν καὶ πραγματικὸν τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ, ὡς τέκνον τοῦ Θεοῦ καὶ κληρονόμος τῆς θείας βασιλείας. Διὰ τοῦ βαπτίσματος ἐγένετο πλέον χριστιανός. Τῆς νέας ταύτης ἀκριβῶς καταστάσεως εἶνε δηλωτικὸν τὸ χριστιανικὸν ὄνομα· μετὰ τὸ βάπτισμα δὲν εἴμεθα πλέον εἰς τὴν ἡ ἀπλῶς ἀριθμὸς, ἀλλ' ὁ Ἰωάννης ἢ ἡ Μαρία.

Καίτοι τὸ ἔθος τοῦ δίδειν ὄνομα εἰς τὸν νέον τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ μέλος κατὰ τὸ βάπτισμα εἶνε καθολικὸν καὶ παγκόσμιον, δὲν ὑπάρχουσιν ὅμως ἐνδείξεις σαφεῖς περὶ τῆς ἀρχῆς τῆς πράξεως. Λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν ὅτι, τὸ χριστιανικὸν βάπτισμα ἀντικατέστησε τὴν ἑβραϊκὴν περιτομήν, ἢ ὀνομασία τῶν βαπτιζομένων κατὰ τὸ βάπτισμα πάντως ἠκολούθησε τὸ ἰουδαϊκὸν ἔθος τοῦ ὀνομάζειν τὰ παιδιά κατὰ τὴν τελετὴν τῆς περιτομῆς. Δὲν φαίνεται ὅμως ὑπάρχουσα ὠρισμένη λειτουργικὴ τοῦ πράγματος ἐνδείξεις μέχρι τοῦ ζ' αἰῶνος, χωρὶς βεβαίως τοῦτο νὰ σημαίῃ ὅτι τὸ ἔθιμον δὲν ἐκράτει ἀνέκαθεν. Εἶνε ἀληθὲς ὅτι ὑπὸ περιστάσεις συνήθεις οἱ χριστιανοὶ τῶν πρώτων πέντε αἰώνων δὲν ἔδιδον ἰδιαιτέραν προσοχὴν εἰς τὰ ὀνόματα τῶν βαπτιζομένων, ὁ δὲ ἅγ. Χρυσόστομος ἐλέγχει τοὺς συγχρόνους διὰ τὴν πρὸς τὴν ὀνομασίαν τῶν νεοφωτίστων ἀδιαφορίαν των ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς ἰουδαίους, οἵτινες ἀποδίδοντες εἰς τὰ ὀνόματα τῶν τέκνων των ἔννοιαν ἠθικῆς παιδαγωγίας καὶ παρορμήσεως πρὸς ἀρετὴν, ἀπένεμον αὐτὰ «οὐ καθάπερ οἱ νῦν ἀπλῶς καὶ ὡς ἔτυχε τὰς προσηγορίας ποιοῦντες». Κατὰ τὴν περίοδον ὅμως τῶν διωγμῶν λόγοι φρονήσεως ἀπέτρεπον τοὺς χριστιανούς νὰ λαμβάνωσιν ὀνόματα ἀγιογραφικὰ ἐμφαίροντα τὴν ἀλλαγὴν τῆς θερησκευτικῆς των

πίστεως. Μία τῶν μᾶλλον ὠρισμένων ἀρχαιοτέρων μαρτυριῶν εἶνε ἡ τοῦ Βέδα (674—735) ἀναφέροντος, ὅτι κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ Πάσχα τοῦ 689 ὁ Πάπας Σέργιος ἐβάπτισε τὸν Caedwalla, βασιλεῦ τῶν δυτ. σαξόνων, ὅστις ἠλλάξε «τὸ πρότερον καὶ βάρβαρον ὄνομα του διὰ τοῦ ὀνόματος Πέτρος».

Τὰ διδόμενα εἰς τοὺς χριστιανούς ὀνόματα ἀποτελοῦσι κατηγορίας πολλὰς. Δύνανται ὅμως αὐταὶ νὰ ὑπαχθῶσιν ὑπὸ δύο γενικὰς τάξεις: τῶν ἐξ ἐθνικῶν ὀνομάτων προερχομένων καὶ τῶν ἐχόντων χριστιανικὴν τὴν ἀρχὴν καὶ τὴν ἔννοιαν.

Οὕτως εἰς τὴν πρώτην τάξιν ἀνάγονται ὀνόματα αὐτόχρημα ἐθνικὰ (Ἑρμῆς, Φοῖβη, Ἐπαφρόδιτος, Βάκχος,) ἢ ἐξ ἐθνικῶν παραγόγα (Ἀπολλῶς, Ἀρτεμισία, Ἡράκλεια, Ἀθηναγόρας, Νεμέσιος), ἢ ἐκ τῆς ἐθνικῆς λατρείας (Ἀγούριος), ἢ ἀριθμῶν (Σεκούνδος, Σίξτος, Ὀκτάβιος), ἢ χρωμάτων (Ροῦφος, Κάνδιδος, Νιγρίνος), ἐκ ζώων (Βισιλίσκος, Λέων, Λοῦπος, Δάμαλις [ἴσως, ἀντὶ τοῦ Δάμαρις], ἐν ἀρχαίᾳ ἐπιγραφῇ ἀνεγνώσθη τὸ ὄνομα *Ωιχθύσα* ἐκ τοῦ ἰχθύς), ἐκ τοῦ ἀγροτικοῦ βίου (Ἀγρικόλα, Φρουμέντια), ἐξ ἀνθέων (Ἰάκινθος, Νάρκισσος, Φλώρα, Ρόζα), ἐκ πολυτίμων λίθων (Σαπφείρα, Σμάραγδος, Μαργαρίτα), ἐκ τοῦ στρατιωτικοῦ κύκλου (Μαρίνος, Πελαγία, Θαλάσσιος), ἐκ τῶν ποταμῶν (Ἰορδάνης, Νεῖλος), γεωγραφικὰ (Ἀφρικανός, Κυπριανός, Βαρβάρα, Ρωμανός), ἐκ τῶν μηνῶν (Ἰανουάριος, Ἰούλιος), ἐξ ἰδιοτήτων τὸ ποιὸν ἐνδεικνυουσῶν (Κάλλιστος, Εὐχάριστος, Κλήμης, Εὐσέβιος, Ἰάριος), ἐξ ὑποκοριστικῶν (Φαβιόλα), ἐξ ἱστορικῶν διασήμων ἀνδρῶν (Ἀλέξανδρος, Ἀντώνιος, Πτολεμαῖος) κτλ.

Εἰς δὲ τὴν δευτέραν τάξιν καταλέγονται τὰ ἐξ αὐτῆς τῆς χριστιανικῆς διδασκαλίας παραγόμενα (Ἀναστάσιος, Χριστιανός, Ζωή, Ρεδέμπτα), ἐξ ἐορτῶν (Ἐπιτάφιος, Θεοφάνης, Κυριακός, Πασχάσιος, Σαββάτιος), ἐκ χριστιανικῶν ἀρετῶν (Ἑλπίς, Ἀγάπος, Χαριτίνη), εὐσεβείας δηλωτικὰ (Δονᾶτος, Εὐσέβιος, Θεόδωρος, Θέκλα, Μακάριος), ἀποστολικὰ (Πέτρος, Παῦλος, Ἀνδρέας), ἐκ τῆς Π. Δ. (Σωσάννα, Σαμουήλ) κ. λ.

γ

Εἶνε Χριστούγεννα: ἡ Παρθένος Μαρία ἐγέννησε ἐν τῷ σπηλαίῳ τῆς Βηθλεὲμ τὸν ὑπὸ τοῦ θεοῦ προεωαγγελισθέντα υἱόν. Ὅποιον θὰ ἔπρεπε νὰ εἶνε τὸ ὄνομα τοῦ νεογεννήτου;

Ἐὰν ἐπαφίετο εἰς τὴν ἀνθρωπίνην σοφίαν καὶ εὐρεϊκότητα νὰ ἐπινοήσῃ ἐν ὄνομα διὰ τὸν υἱὸν τῆς Παρθένου, δὲν εἴμεθα εἰς θέσιν νὰ μαντεύσωμεν ὅποιον θὰ ἦτο τὸ ἀποτέλεσμα. Γνωρίζομεν ὅτι πολ-

λάκις οὐχὶ μικρὰ φιλονεικία ἐγείρεται ἐν τῷ συγγενικῷ κύκλῳ ἕνεκα τῆς δυσκολίας τῆς εὐρέσεως καταλλήλου ὀνόματος διὰ τὸ ἀρτίτοκον βρέφος. Ἐν τῇ προκειμένῃ δὲ περιπτώσει τοῦ θαυμαστοῦ παρθενικοῦ τόκου τὸ πρᾶγμα θὰ ἀπέβαινε ἀπείρως δυσχερέστερον, λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν ὅτι τὸ γεννηθὲν παιδίον δὲν εἶχε τὸ ὅμοιον του ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῶν γεννήσεων. Ὅποιον λοιπὸν ὄνομα θὰ ἠδύνατο νὰ εἴρῃ ὁ ἄνθρωπος ἀκριβῶς καὶ οὐσιαστικῶς ἐκφραστικὸν τοῦ προορισμοῦ τοῦ νεογεννήτου υἱοῦ; Διὰ τοῦτο ἀπητεῖτο εἰς τὴν περιπτώσειν θεόθεν ῥύθμισις καὶ διακανονισμὸς τοῦ προβλήματος. Καὶ ἐφ' ὅσον τὸ δικαίωμα τοῦ ὀνοματίζειν ἀνήκεν εἰς τὸ γεννητορα, ἰδοὺ αὐτὸς ὁ Πατήρ, δίδων εἰς τὸν Υἱὸν Του τὸ ἀπολύτως κατάλληλον ὄνομα : «καὶ καλέσεις τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἰησοῦν». Ἐὰν εὐδαίως γινώσκει τὸν Υἱὸν εἰμὴ ὁ Πατήρ, τὸ ὑπὸ τούτου διδόμενον εἰς τὸν πρῶτον ὄνομα εἶνε προφανῶς τὸ μόνον κατὰ λόγον ὄνομα, τὸ ἀριστον πάντων. Διὰ τοῦτο ὁ Ἰωσήφ ἔδωκε εἰς τὸ ἀρτιγέννητον τῆς Παρθένου βρέφος κατὰ τὴν διὰ τοῦ ἀγγέλου διαβιβασθεῖσαν θεῖαν ἐντολήν τὸ ὄνομα Ἰησοῦς : «Καὶ ἐκάλεσε τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἰησοῦν».

δ

Ἦτο τὸ ὄνομα τοῦτο νέον ; Πρώτην ἀρὰ γε τότε φορὰν ἠκούσθη ἐπὶ τῆς γῆς ; Ἦ μήπως ἦτο ὄνομα παλαιόν, ἔχον ρίζας εἰς ἀξιωματικόν παρελθόν, καὶ ἐκβλαστανόν ἀπὸ οἰκογενειακῆς τινας ἢ ἐθνικῆς πολιᾶς παραδόσεως μὲ ἀξίαν προσοχῆς ἱστορίαν ;

Τὸ ὄνομα τοῦτο, πράγματι, δὲν ἦτο ἐντελῶς νέον καὶ ἄγνωστον, ἀλλ' ἀπ' ἐναντίας καὶ λίαν γνωστόν. Τὸ ἐντελῶς νέον ὄνομα εἶνε πῶς ψυχρὸν καὶ ἄμοιρον τῆς θεοτότητος, τὴν ὁποῖαν ἀναδίδει τὸ ἀποπνεόν παραδόσειν οἰκογενειακὸν ὄνομα. Πλείστοι ἔφερον ὄνομα Ἰησοῦς ἐπίσημοί τε καὶ ἄσημοι, ἀγαθοὶ καὶ κακοὶ καὶ ἐγκληματίοι ἀκόμη καθ' ἃς δὲ στιγμὰς ἢ Παρθενομήτωρ Μαρία περισπύσαστο περιπαθῶς τὸν Ἰησοῦν τῆς τὸν νεογέννητον, περισσότεραι τῆς μιᾶς νεαρᾶι γυναῖκες ἔκλινον μετὰ τουφερότητος τὰς μητρικὰς κεφαλὰς των ὑπὲρ τὰ λίκνα ὁμωνύμων τῷ θεῷ βρέφει υἱῶν των. Δὲν ἦτο λοιπὸν ὅλως νέον τὸ ὄνομα τοῦτο, ἀλλὰ παλαιὸν καὶ πολύχρηστον.

Καταντᾶ δὲ ὀνομά τι πολύχρηστον ὁσάκις ἀποβαίῃ δημοφιλὲς, ἢ, μᾶλλον, ὅταν τὸ καθιστᾶ δημοφιλὲς ἦρως τις τῆς ἡμέρας. Καὶ εἶνε γνωστὸν μετὰ πόσης σπουδῆς οἱ κοινοὶ γεννητορες εἰς τὰ κοινὰ νεογέννητά των ἀποδίδουν τὰ ὀνόματα ἡρώων ἐπιφανῶν εἴτε ἀρχαίων εἴτε συγχρόνων· εἶνε καὶ οὗτος εἰς ἐκ τῶν τρόπων, δι' ὧν ἐκδηλοῦνται αἱ ἐνδόμυχοι

τῶν ἀνθρώπων ἐφέσεις καὶ οἱ εὐγενεῖς πόθοι νὰ ἴδωσιν τὰ τέκνα των ἀναδεικνύμενα καθ' οἷον τρόπον καὶ οἱ δοξάσαντες τὰ ἐν λόγῳ ὀνόματα διάσημοι καὶ ἐπιφανεῖς. Καὶ ἡ πρώτη τοῦ ὀνόματος Ἰησοῦ μνεῖα ἐν τῇ Παλ. Διαθήκῃ σχετίζεται πρὸς τὸν Ἰησοῦν τοῦ Ναυῆ, τὸν ἔνδοξον ἐκείνον «ὑπουργόν» τοῦ Μωϋσέως, τὸν μετὰ τὸν θάνατον τούτου νικηφόρως ὀδηγήσαντα τὸν λαὸν τοῦ Θεοῦ εἰς τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας «τὴν ῥέουσα μέλι καὶ γάλα» καὶ οὕτω σώσαντα αὐτὸν ἐξ ἐχθρῶν ἰσχυρῶν καὶ σκληρῶν. Ἄλλ' ἀπέθανεν οὗτος ὁ Ἰησοῦς καὶ μετὰ ἑκατονταετηρίδας ἡ πολυφίλητος ἐκείνη πατρὶς κατέστη ξένη εἰς τὸν περιούσιον λαόν, διότι περιπεσὼν εἰς αἰχμαλωσίαν δεινὴν ἔζη μακρὰν ζωὴν στρυγνῆς δουλωσύνης, ἐν Βαβυλωνί. Καὶ ἰδοὺ ἄλλος Ἰησοῦς μετὰ αὐτοῦ ἀναδείχθη, Ἰησοῦς ὁ ἀρχιερεὺς, ὅστις ὠδήγησε καὶ αὐτὸς τὸν ἐκ τῆς αἰχμαλωσίας ἀπαλλαγέντα λαὸν εἰς τὴν πατρίδα αὐτοῦ τὴν ἀπολεσθεῖσαν.

Ἰδοὺ λοιπὸν διατὶ ὁ Ἰωσήφ διετάχθη νὰ καλέσῃ τὸ ὄνομα τοῦ τεθησομένου υἱοῦ Ἰησοῦν : «καθ' οἷον τρόπον ὁ μὲν Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ ὁ διάσημος ἔσωσε τὸν λαὸν τοῦ Θεοῦ ὀδηγήσας αὐτὸν εἰς τὴν γῆν Χαναάν, ὁ δὲ ἐπιφανὴς ἀρχιερεὺς Ἰησοῦς ἔσωσε τὸν λαὸν ὀδηγήσας ἐκ τῆς αἰχμαλωσίας εἰς τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὴν ἀνάκτησιν τῆς ἀπολεσθείσης πατρίδος, οὕτως ὁ ἐκ Παρθένου τεθησομένος θεῖος προστάγματι θὰ κληθῆ Ἰησοῦς, «αὐτὸς γὰρ σώσει τὸν λαὸν αὐτοῦ ἀπὸ τῶν ἀμαρτιῶν αὐτῶν».

ε

Ἐπάρχει τίποτε εἰς τὸ ὄνομα ; Ἐγένετο ἤδη νύξιος προηγουμένως. Καὶ ὑπάρχει καὶ δὲν ὑπάρχει. Τὸ μὲν, δὲν ὑπάρχει : ἡ φύσις τοῦ πράγματος εἶνε ἀνεξάρτητος τοῦ ὀνόματός του, διότι μὴ τάχα τοῦτο ἔχει τὴν δύναμιν νὰ μεταβάλλῃ τὸν κακὸν εἰς ἀγαθὸν καὶ τὰνάπαλιν, νὰ προσδώσῃ εἰς τὰ πράγματα καὶ τὰ πρόσωπα ποιότητος καὶ ἀξίας πραγματικᾶς ; Μήπως ἡ ζωὴ δὲν μᾶς ἐμφανίζει ἕνα Εὐσέβιον ἄσεβῆ, ἕνα κάκιστον Κάλλιστον, ἢ ἕνα Μακάριον ἄθλιον ; Ἦ μήπως ὁ Υἱὸς τῆς Παρθένου ἂν δὲν ὀνομάζετο Ἰησοῦς δὲν θὰ ἔσωζε ἀπὸ τῶν ἀνομιῶν τῆς τὴν ἀνθρωπότητα ; Ἐξ ἄλλου, ὑπάρχει πράγματι καὶ τι σοβαρὸν εἰς τὸ ὄνομα : διαρκῶς δύναται νὰ χρησιμεύῃ ὡς δείκτης πρὸς τι, νὰ ἦνε ὑπομνηστήριον ἀνωτέρας τινὸς θεοντολογίας, νὰ ὑψοῦται εἰς τὴν διηνεκῆ προσοχὴν ὡς σημαίαν ἰδανικοῦ καὶ ν' ἀναπληροῖ τὴν μαγνητικὴν βελόνην ὡς δείκτης ἀνωτέρας κατευθύνσεως ὠρισμένης. Δὲν εἶνε ἀδιάφορος ἡ χορῆσις τῶν λέξεων, ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον δέ, ἂν μὴ πάντοτε, αἱ λέξεις εἶνε αὐτὰ τὰ πράγματα, ἐφ' ὅσον ἀποτελοῦν ἀκριβεῖς

ἀκριβῶν ἐννοιῶν ἐκφράσεις. Διὰ τοῦτο πάντοτε σχεδὸν χειριζόμεθα τὰς λέξεις οὐχὶ ὡς ἤχους ἀπλοῦς, ἀλλ' ὡς οὐσίας, καὶ προσπαθοῦμεν δι' αὐτῶν ὡς διὰ κελύφων νὰ εἰσδύσωμεν εἰς τὸν ἐντὸς αὐτῶν πυρῆνα τῆς ἀληθείας των. Τὸ πρῶγμα ἰδίως ἔχει σημασίαν ἐπὶ τῶν ὀνομάτων τῶν ἀνθρωπίνων. *Ἐκαστον ἀνθρώπινον ὄνομα, ὡς ὄνομα ὠρισμένου προσώπου, ἀντικαθιστᾷ καὶ ὑποδηλοῖ αὐτὸ τοῦτο τὸ πρόσωπον καὶ δυνατὸν νὰ λεχθῆ ὅτι τὰ ὀνόματα εἶνε πρόσωπα. *Ὅσαίς ἀκούμεν ὄνομά τι, διὰ τῆς μνήμης ἀμέσως ἀναπολοῦμεν τὸ πρόσωπον καὶ τὸ φέρομεν ἐνώπιόν μας διὰ τῆς φαντασίας τόσον ἐγγύς, ὥστε νὰ διεγείρωνται ἐνδον μας ὠρισμένα συναισθήματα πρὸς τὸ δι' αὐτῶν ὑποδηλούμενον πρόσωπον ὡσεὶ τοῦτο εὐρίσκετο ὀλοζώντανον πρὸ ἡμῶν. Διὰ τοῦτο ὄχι μόνον δὲν μᾶς εἶνε ἀδιάφορον ὁποῖον ὄνομα ἐν τῇ κοινῇ δημιουργοῦμεν, ἀλλὰ καὶ πολὺ μάλιστα προσέχομεν ὁποῖον ὄνομα θὰ ἀφήσωμεν, τοῦτο δὲ καὶ εἶνε τὸ κύριον ἔργον τῆς Ἱστορίας, νὰ διδάσκη τοὺς ἀνθρώπους προληπτικῶς νὰ ζῶσιν ὡς ἐμπρέπει εἰς προσωπικότητος ἠθικᾶς, ἵνα μὴ ἐν τοῖς δέλοις της στιγματισθοῦν τὰ ὀνόματά των.

Ἐκ τούτων προδήλον πόσην σημασίαν ἔχει δι' ἡμᾶς τὸ ὄνομα Ἰησοῦς. Τὸ ὄνομα τοῦτο εἶνε τὸ ὄνομα τοῦ Υἱοῦ τοῦ Ἀνθρώπου, τοῦ μοναδικοῦ ἐν τοῖς ἀνθρώποις ἀγίου, ὡς τοῦ ἀπολύτως ἀναμαρτήτου, τοῦ προτύπου δι' ἕκαστον ἀνθρώπον καὶ διὰ πάντας ὁμοῦ. Ἐφ' ὅσον δὲ ἐδόθη εἰς αὐτὸν ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ, εἶναι τῶν ὀνομάτων τὸ τελειότερον ὡς σημαντικὸν τῆς ἀληθεστέρως καὶ τῆς ὑψηλοτέρας πραγματικότητος, αὐτῆς ταύτης τῆς οὐσίας αὐτοῦ, καὶ τῆς ὑπάρξεως, ὡς δηλωτικὸν τοῦ τι ὁ Κύριος ἦτο ἐν τῇ προαιωνίῳ βουλῇ καὶ τῷ σκοπῷ τοῦ Πατρὸς. Σημαίνει Θεὸν τὸν Σῶζοντα, ἐν αὐτῇ τῇ ζωῇ διὰ τῆς ζωῆς τὸν πραγματοῦντα τοῦ ὀνόματός του τὴν σημασίαν καὶ ἐννοιαν, διότι ἐγένετο καὶ ὑπῆρξεν καὶ εἶνε ὁ κατ' ἔξοχὴν Σωτὴρ, ὁ Σωτὴρ ὁ μοναδικός, ὁ διὰ τοῦτο καὶ πάντων ἀνεξαιρέτως τῶν ἐπὶ τῆς γῆς καὶ τῶν ἐν οὐρανῷ διαφέρων.

Ἀπὸ τίνος σώζει τὸν λαὸν αὐτοῦ, τὸ εἶπεν ὁ ἄγγελος τοῦ Κυρίου εἰς τὸν Ἰωσήφ: «ἀπὸ τῶν ἁμαρτιῶν αὐτῶν». Ἔσωσε τὴν ἀνθρωπότητα ἀπὸ τῆς πλάνης καὶ τῆς ἀγνοίας διὰ τῆς ἀποκαλύψεως τῆς ἀληθείας. Ἐδίδαξε τὴν ἀληθῆ θεογνωσίαν καὶ τὴν ἀληθινὴν ἐννοιαν τῆς ζωῆς. Αὐτὴ αὕτη ἢ ἐν τῷ Ἰησοῦ θεοφάνεια εἶνε τῆς ἀληθείας τὸ φῶς, ἢ ἀναίρεσις πάσης μέχρι τότε περὶ τῆς ζωῆς θεωρίας, διότι ἦν ὁ ἴδιος ἢ ζωὴ καὶ τὸ φῶς. Ὑπὸ τὴν λάμπην τοῦ φωτός αὐτοῦ διελύθη πᾶν ψεῦδος. Ἄλλ' ἔσωσεν οὐχὶ μόνον ἀπλῶς

διδάξας καὶ ὑποδείξας τῆς σωτηρίας τὴν ὁδόν, ἀλλ' ἀποκαλίψας καὶ ἀποδείξας αὐτὸς εἰνυτὸν σωτηρίαν. Δὲν ὑπῆρξε μόνον παιδαγωγὸς καὶ διδάσκαλος, ἀλλ' αὐτὸς ὁ σώζων Σωτὴρ, αὐτὴ τῆς σωτηρίας ἡ πηγὴ καὶ ἡ δύναμις, τὴν ὁποίαν ἦτο εἰς θέσιν καὶ εἰς ἄλλους νὰ μεταδίδη ἐκ τοῦ ἰδίου πληρώματος.

Καὶ ἦτο ὁ Ἰησοῦς δύναμις καὶ πηγὴ τῆς σωτηρίας διότι ἢ πρὸς ἣν ἐμελλε νὰ καταγωνισθῆ ἁμαρτία ἤρκει μεγάλην ἐπὶ τῆς ἀνθρωπότητος δύναμιν. Ὁ ἀνθρώπος ἐτέλει «ὑπὸ τὸ κράτος» τῆς ἁμαρτίας, ἦτο αὐτῆς αἰχμάλωτος, καὶ, ἵνα καταστῆ ἅγιος, ἔπρεπε νὰ ὑπάρξῃ ὁ ἰσχυρὸς καταγωνιστὴς της, καὶ ὁ μεταγιστῆς τῆς δυνάμεώς του εἰς τοὺς ὑπὸ τὰ πέληματα τῆς ἁμαρτίας ἀσπαίροντας. Καὶ ὁ Ἰησοῦς εἶνε ὁ Ἰσχυρὸς Σωτὴρ, ὁ ἀναπλάττων ἐξ ἀσθενῶν ἰσχυροὺς καὶ ὁ τελειῶν ἐν ἀσθενείᾳ τὴν δύναμιν. Τοιαύτης δυνάμεως εἶνε δηλωτικὸν τὸ ὄνομα Ἰησοῦς.

στ'

Ὅτι τὸ ὄνομα, γενικῶς, ἔχει πράγματι δύναμιν, μᾶς τὸ διδάσκουν τὰ προσφιλῆ μας ὀνόματα. Τὰ ὀνόματα τῆς μητρὸς μας καὶ τοῦ πατρὸς μας, τοῦ ἀδελφοῦ καὶ τῆς ἀδελφῆς μας ἐνέχουν δι' ἡμᾶς καὶ τι ἰδιαίτερον, ἀσκοῦν ἐφ' ἡμῶν γοητείαν καὶ δύναμιν, διότι μετ' αὐτῶν συνδυάζονται αἱ γλυκύτεραι ἀναμνήσεις μας ἀπὸ τὰς ἐλαχιστοτέρας τῆς ζωῆς μας λεπτομερείας, μὲ τοὺς στήμονας τῶν ὁποίων ὑφαίνονται τὰ ὠραιότερα χρώματα τῆς ἰδικῆς μας προσωπικότητος. Ἐὰν λάβωμεν ὑπ' ὄψιν ὅτι τὸ πλεῖστον τῆς ζωῆς μας ἀποτελοῦσιν αἱ ἀναμνήσεις τοῦ παρελθόντος, τὸ μᾶλλον δὲ φευγαλέον εἶνε τὸ ἐκάστοτε προκύπτον παρόν, τὸ μεῖζον τῆς συνειδήσεώς μας πληροῦται ἐκ τοῦ βίου τοῦ παρελθόντος, ἀποτελοῦντος οἴοντι τὴν ἀτμόσφαιραν τοῦ παρόντος, ἀτμόσφαιραν πλήθουσαν μορφῶν προσφιλῶν καὶ γλυκειῶν ἀναμνήσεων, ἐξακολουθουσῶν ἐν τῷ ἔσωτέρῳ ἡμῶν ἐγῶ νὰ ζῶσιν ἐν τοῖς ὀνόμασι τῶν προαπελθόντων.

Ἄλλ' ὑπὲρ πᾶσαν παντὸς ὀνόματος δύναμιν ὑπερέχει ἀπέριως καὶ ἀσυγκρίτως ἡ δύναμις καὶ ἡ γοητεία τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἰησοῦ.

Θέλετε ἀποδείξετε τῆς δυνάμεως τοῦ ὀνόματος του; Ἄλλὰ ποῖόν ποτε ὄνομα τόσον ὑπῆρξε μέγα καὶ τόσον ἴσχυσεν ἐν τῇ ἱστορίᾳ; Ἡ ἱστορία ἀναφέρει πλουσίαν σειρὰν ὀνομάτων μεγάλων, ὀνομάτων τὰ ὁποῖα ἐνέπνευσαν φόβον καὶ τρόμον εἰς μόνον τὸ ἄκουσμα τῶν ὁποίων ὠχρίων οἱ ἀνθρώποι. Πάντα ὅμως ὑπὸ τῆς λήθης ἠτόνησαν καὶ ἐσβέσθησαν· ἐν μόνον πάντοτε ὄνομα ἔμεινε καὶ μένει ἀείποτε ἰσχυρόν, πάντοτε νεκρόν, πάντοτε ζωηρὸν οὐ μόνον τὴν ἐπιρροὴν τοῦ χρόνου μὴ ὑποστάν, ἀλλὰ καὶ ὁση-

μέραι περισσότερον θριαμβεύον κατὰ τοῦ χρόνου. Ἐν μόνον πάντοτε ὄνομα μὲ τὸ αὐτὸ πνεῦμα καὶ τὴν αὐτὴν πάντοτε σημασίαν καὶ ἔννοιαν ἀδιαλείπτως ἀνὰ πάσας τὰς ἡμέρας καὶ τοὺς αἰῶνας ψυθυρίζουν αἱ μητέρες εἰς τὰ ὄρα τῶν τέκνων των καὶ διδάσκουν τὰ βρέφη νὰ τὸ προφέρουν τὸ ὄνομα τὸ γλυκύ, τὸ ὁποῖον ἀναφέρουν ὅλαι αἱ προσευχαί. Τὸ ὄνομα αὐτὸ εἶνε τόσον μέγα καὶ ἄσκει τὸσάυτην γοητείαν καὶ δύναμιν, ὥστε καὶ θάνατον ὑπέμενον καὶ νὰ ὑπομένωσι δι' αὐτὸ καὶ ὑπὲρ αὐτοῦ οἱ ἀγιώτεροι τῶν ἀνθρώπων, μεγαλοφυῖαι καὶ μεγάλοι παντοίων μεγαλείων ἄνθρωποι ἐπ' αὐτῷ νὰ καυχῶνται, νὰ χρησιμοποιῆται ὡς ὄνομα σῶζον καὶ εὐγενίζον καὶ ἐξυψοῦν καὶ αὐτὰς τῆς γῆς τὸς ἐσχατίας μεταξὺ τῶν μᾶλλον ἀπολιτίστων λαῶν, νὰ κοσμῶνται δι' αὐτοῦ βασιλιὰ διαδήματα, δι' αὐτοῦ ἰὰ ὀνομαζῶνται οἱ νόμοι οἱ κυβερνῶντες τὰς πολιτείας, ὑπὸ τὴν σκέπην καὶ προστασίαν αὐτοῦ ἰὰ κηρύσσονται πόλεμοι καὶ νὰ ἐοριάζονται νίκαι. Ἐν τῷ ὀνόματι τούτῳ ἐν τῇ κολυμβήθρα βαπτίζονται πάντα τὰ νήπια, εὐλογοῦνται οἱ γάμοι καὶ θάπτωνται οἱ νεκροὶ μας. Ὅπου τὸ ὄνομα τοῦτο ἀκούεται, ἐκεῖ πνέει ὁ ἄνεμος τῆς πίστεως, τῆς ἐλπίδος καὶ τῆς ἀγάπης. Τὰ πάντα ἀνωτεροποιοῦνται, ἐξευγενίζονται καὶ τὰ κοινότατα τῶν πραγμάτων. Δὲν ἔγινεν ἡ ἐργασία ἐλαφροτέρα ἀφ' ὅτου τοῦ τέκνονος ὁ υἱὸς τὴν ἠγίασεν; Τὰ παιδ' α δὲν ἔγιναν ἱερότερα ἀφ' ὅτου ἡ Παρθένος Μαρία ἐκράτησεν ἐν ἀγκάλαις τὸν Ἰησοῦν; Καὶ δὲν ἐξυψώθη περισσότερο ἡ γυνή, ἀφ' ἧς σιγμῆς ὁ Ἰησοῦς, τὸ παιδίον ἀνεκλίθη εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς; Ἡ θλίψις αὐτὴ καὶ αὐτὸς ἀκόμη ὁ θάνατος δὲν ἀπέβησαν κουφιστικώτερα καὶ γλυκύτερα ἀφ' οὗ χρόνου ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐδοκίμασε τὴν ἠριμυτέραν ἀγωνίαν τῶν ἀπεριγράπτων προθαναιῶν παθῶν καὶ ὑπέστη ἐπὶ τοῦ Γολγοθᾶ τὸν φρικτότερον τῶν θανάτων; Αὐτὸς ὁ σταυρικὸς θάνατος δὲν μετέβαλε διὰ μιᾶς τὸ ξύλον τῆς κατάρτας εἰς «τρισμακάριστον ξύλον» εὐλογίας καὶ χάριτος καὶ δὲν κατέστησε τὸν σταυρὸν ἔμβλημα τοῦ ὁ,τι εἶνε ἀγιώτερον εἰς τὴν ἀνθρωπίνην καρδίαν καὶ θεióτερον εἰς τὴν χριστιανικὴν πίστιν; Μετὰ τὴν ἄμβλυνσιν τοῦ κέντρον τοῦ θανάτου, μετὰ τὸ κατ' αὐτοῦ νεῖκος τοῦ ἀναστάντος Χριστοῦ ὅχι μόνον τὰ πράγματα καὶ αἱ ἔννοιαι μετετράπησαν καὶ μετουσιώθησαν διὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἰησοῦ, ἀλλὰ καὶ οἱ ἄνθρωποι καὶ τὰ πρόσωπα. Τελῶναι καὶ καὶ πόρνοι ἀκόμη ἀπέβησαν ἄγιοι καὶ ἀπόστολοι καὶ ἀπετέλεσαν τὴν πρωτοπορείαν εἰς τὴν τοῦ Θεοῦ βασιλείαν, διῶνται δὲ τοῦ τύπου τοῦ σκληροῦ Σαύλου ἐξαίφνης εἰς Παύλους ἀνεκαινίσθησαν ἐν τῇ δυνάμει

τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἰησοῦ καὶ διὰ τοῦ αὐτοῦ ὀνόματος ἀνέπλασαν τὴν οἰκουμένην ὀλόκληρον.

Αὐτὰ εἰς τὸ παρελθόν. Ἄλλὰ τοῦ ὀνόματος τούτου ἡ γοητεία ἐξακολουθεῖ ἔκτοτε ἀξαναομένη διηνεκῶς. Ἐφ' ὅσον ἐν τῇ ζωῇ τῶν κοινωνιῶν καὶ ἔθνῶν ἐνεδρεῖται ἡ ἁμαρτία μετὰ τῶν ἀπὸ τοῦ κακοῦ δοκιμασιῶν καὶ τῶν θλίψεων, ἐφ' ὅσον ὑπάρχουσι καρδία συνιετροιμμένα καὶ τραύματα τῶν ψυχῶν ἀνεπούλωτα, ἐπὶ τοσοῦτο θὰ ἀσκή τὴν ἔλξιν καὶ τὴν δύναμιν του τὸ ὄνομα τοῦτο. Καὶ ἂν κάποτε πρὸς σιγμὴν λησιμονῆται καὶ ἐνσκήπτουν συμφοραὶ ὁποῖα ἢ ὑπὸ τὴν μορφὴν τοῦ τελευταίου τρομεροῦ παγκοσμίου πολέμου, ἀλλ' ὅμως αὐταὶ ἀκριβῶς αἱ ἀμέλειαι καὶ οἱ λησμοσύναι τὸ καθιστῶσι προσφιλέστερον καὶ ἀπαραιτητότερον, καὶ διὰ τούτου ἢ ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ ἐν Βηθλεεμ γεννηθέντος καὶ τὴν «ἐπὶ γῆς εἰρήνην καὶ ἐν ἀνθρώποις εὐδοκίαν» εὐαγγελισθέντος Ἰησοῦ μεταπολεμικὴ σύγχρονος εἰρηνευτικῆς κινήσις ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον τῆς οἰκουμένης. Ἐκατομμύριον ἀνθρώπων εἰς τὸ ὄνομα τοῦτο προσεύχονται καὶ ὁ,τι ἀγαθὸν ποθοῦσι καὶ εὔχονται καὶ διψῶσι καὶ ὁ,τι ἰδανικὸν ὄραϊον καὶ ὑψηλὸν ὄνειρεύονται, ἐκ τῆς δυνάμεως τοῦ ὀνόματος τούτου τὸ προσοδοῦν, εἰς αὐτὸ διαρκῶς ἀτενίζου καὶ ἀπ' αὐτοῦ ἀντλοῦν ἐλπίδα καὶ θάρρος οἱ υἱοὶ τῶν ἀνθρώπων.

Ἴδου διατί «ἐκάλεσε τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἰησοῦν».

Γ. Π.

ΑΝΑ ΤΟΝ ΤΥΠΟΝ

∞ Ὁ F. James ἐν πραγματείᾳ αὐτοῦ ἐν τῇ «Nouvelle Revue Théologique» ἐξετάζων «ἂν ὁ Ἰησοῦς ἐγέλασε» (así Jesús a rir) καταλήγει εἰς ἀρνητικὸν συμπέρασμα. Ἐν πάσῃ περιπτώσει - λέγει - ὁ γέλως δὲν εἶνε τὸ ἀριστον ἐξ ὅσων κέκτηται ἡ ἡμετέρα φύσις καὶ ὅτι πρέπει ν' ἀποτελῇ δι' αὐτὴν ὑπερηφάνειαν. Ἐὰν ἀπρητοῦντο ἀποδείξει τούτου, θὰ ἤρκει νὰ ὑπομνησθῇ ὅτι αἱ φιλοσοφικαὶ ἐξηγήσεις τοῦ γέλωτος δὲν εἶνε γενικῶς κολακευτικαὶ διὰ τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν. Ὁ Bergson ὁρίζει ὡς ἔργον τοῦ γέλωτος τὴν διὰ τῆς ταπεινώσεως δειλίαν. Ὁ γέλως λοιπὸν προϋποθέτει καὶ ἐν τοῖς ἀρίστοις ἔτι τῶν ἀνθρώπων ποιάν τινα καζίαν ἢ τοῦλάχιστον κακεντρέχειαν. Ἐνὶ λόγῳ ὑποτίθεται ἐν τῇ ψυχῇ ἐγωϊστικὴ τις τάσις καὶ ἀπαισιοδοξίας ἐναρξίς, ἀξαναόμεναι ἐφ' ὅσον ὁ γέλως εἶνε μᾶλλον λελογισμένος. Ἀφοῦ λοιπὸν ὁ γέλως οὐδὲν ἔχει τὸ κολακευτικὸν δι' ἡμᾶς, πῶς νὸ ἀποδοθῇ γέλως εἰς τὸν «πρῶτον καὶ ταπεινὸν τῆ καρδίας» καὶ τὸν μέγιστον ἐσχάτον ἀγαπήσαντα τοῦς ἑαυτοῦ ἐν τῷ κόσμῳ; Ἐὰν τὸ πρόσωπον εἶνε ὁ ἐκφραστὴς τῶν ἐντὸς τοῦ ἀνθρώπου, ἐπὶ τοῦ προσώπου τὸ ὁποῖον δι' ἡμᾶς ἐκφράζει τὴν ἀκαρδίαν τοῦ Ἰησοῦ» προσπαθήσατε νὰ διαγράφητε τὸν σπασμὸν τοῦ γέλωτος καὶ εἴπατέ μοι ἔπειτα, ἂν δὲν αἰσθάνεσθε τὸ αἰσθημα μιᾶς βεβηλώσεως καὶ μιᾶς ἀσεβοῦς παρωδίας.

Ἐ Κατ' εἰδήσεις ἐκ Ρώμης, ἡ λογία Ἀγγλίσ Γερτρούδη Ρόμπισον ἀνήγγειλεν, ὅτι ἐτοιμάζει τὴν ἔκδοσιν ἐνὸς μεγάλου ἔργου περὶ τῶν «Ἑλλήνων μοναχῶν τῆς μεσημβρινῆς Ἰταλίας». Εἰς τὸ ἀρχεῖον τοῦ πρίγκιπος Ντόρια ἐν Ρώμῃ ἀνεκάλυψε περὶ τὰς ἑκατὸν Ἑλληνικὰς καὶ Λατινικὰς περιγραφάς, ἀνηκούσας εἰς τὴν Ἑλλην. μονὴν τῶν ἁγίων Ἰλίας καὶ Ἀναστασίου τοῦ Καρμπόνε ἰδρυθεῖσαν κατὰ τὸν δέκατον αἰῶνα καὶ ἀποβάσαν μέγα θρησκευτικόν, ἐκπαιδευτικόν καὶ οἰκονομικόν κέντρον ἐπὶ τῆς κυριαρχίας τῶν Νορμανῶν. Ἐκτοτε παρακμάσασα ἐξέλιπεν ἐντελῶς. Τὴν ἱστορίαν τῆς μονῆς ταύτης ἐδημοσίωσεν ἡ Ἀγγλίσ συγγραφεὺς ὑπὸ τὸν τίτλον «History of the Greek Monastery of St. Elias and St. Anastasius of Carbone» εἰς τὰ δύο τελευταῖα τεύχη τῆς σειρᾶς τῶν *Orientalie Christiana* τοῦ Ἀνατολικοῦ Ποντιφικικοῦ Ἰνστιτούτου.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Νέος Πρόεδρος

Παραιτηθέντος διὰ γῆρας, τοῦ Προέδρου τῆς Ἑλληνικῆς Δημοκρατίας ναυάρχου κ. Παύλου Κουντουριώτου ἡ Ἐθνοσυνέλευσις, ἀποτελουμένη ἐκ τῆς Γερουσίας καὶ τῆς Βουλῆς, ἐξέλεξε διὰ μεγίστης πλειοψηφίας, νέον πρόεδρον τὸν κ. Ἀλέξανδρον Ζαῖμνη τέως πρόεδρον τῆς Γερουσίας. Ἡ «Ἐκκλησία» εὐχεται τῷ νέῳ ἀνωτατῷ τῆς Πολιτείας ἡμῶν Ἀρχοντι τὴν ἀπὸ Θεοῦ χάριν καὶ ἐνίσχυσιν, ἵνα ἡ ἐγνωσμένη τοῦ ἀνδρὸς σύνεσις, ἡ φιλοπατρία καὶ τὸ ἀφατρίαστον ἀποβῶσιν ὡς καὶ μέχρι τοῦ νῦν, ἐπ' ἀγαθῷ τῆς πατρίδος.

Ὁ παιδικὸς κόσμος.

Ἡ ἁγία ἑορτὴ τῆς κατὰ σάρκα γεννήσεως τοῦ Σωτήρος καὶ ἡ τρυφερὰ εἰκὼν τοῦ θείου βρέφους ὑπομνήσκει εἰς πάντας τὸν κόσμον τὸν παιδικόν, διὰ τὸν ὅποιον κατ' ἐξοχὴν τὰ Χριστούμενα ἀποβαίνουσι πηγὴν τῆς ὠραιότερας χαρᾶς. Τῆς χαρᾶς ταύτης δὲν πρέπει νὰ μείνουν ἀμετόχα καὶ ὅσα ἐκ τῶν παιδίων, διατελοῦντα ὑπὸ δυσμενεῖς συνθήκας, εἶνε καταδικασμένα νὰ ἀγροοῦν τὴν στοργήν, τὸ μητρικὸν θάλπος, τὴν τρυφερότητα, τὸ χάσμα καθ' ὅλου ἐκεῖνο, τὸ ὅποσον ἀποτελεῖ τὴν εὐδαιμονίαν τοῦ κόσμου τοῦ παιδικοῦ. Ἐυθυμηθῶμεν λοιπὸν τὰ ἀτυχῆ πτωχὰ καὶ ὀρφανὰ παιδία καὶ συντελέσωμεν εἰς τὸ νὰ μειωθῇ ὅσον τὸ δυνατὸν εὐρύτερον ἡ κατήφεια ἢ παιδική, ἣτις θὰ ἀπετέλει τὴν παραφονίαν μελανοῦ νέφους εἰς τὸν διανυγέστατον χαρμῶσνον οὐρανὸν τῆς τρυφερωτέρας τῶν ἑορτῶν. Εὐτυχῶς ὑπάρχει παρ' ἡμῖν συμπαθέστατον εἰδικὸν σωματεῖον, τὸ «Πατριωτικὸν Ἰδρυμα Προστασίας τοῦ Παιδιοῦ» τὸ ὅποσον διευκολύνει τοὺς πάντας νὰ χαρίσων εἰς τὰς παιδικὰς ψυχὰς τὴν χαράν. Κατ' ἔτος κατὰ τὰς ἡμέρας αὐτὰς

ὀργανώνει τὴν «Ἐδομάδα τοῦ παιδιοῦ», ἀλλὰ καὶ συγκεντρώνει προσφορὰς εἰς παιδικὰ παιδικὰ παίγνια πρὸς διανομὴν εἰς τὰ ἄπορα.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Τὴν παρελθούσαν Δευτέραν 16ην λήγοντος συνήλθεν εἰς τελευταίαν συνεδρίαν ἡ ὀλομέλεια τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Κατ' αὐτὴν ἐνεκρίθη ἡ ἐν τῷ φύλλῳ τούτῳ τῆς «Ἐκκλησίας» δημοσιευομένη Ἐγκύκλιος κατὰ τῶν ἀθειστικῶν ἰδεῶν ἐκπαιδευτικῶν τιῶν. Ἐπιτροπὴ παλαιομερολογητῶν ἐμφανισθεῖσα ἐζήτησε νὰ παρουσιασθῇ εἰς τὴν Ἱεραρχίαν, ἀλλ' αὕτη ὁμοφώνως ἀπεφάνθη ὅτι θεωρεῖ τὸ ζήτημα τοῦ ἡμερολογίου λελυμένον καὶ ὅτι δὲν δύναται νὰ ἐπανέλθῃ τοῦτο πρὸς συζήτησιν. Ὁ Πρόεδρος τῆς Ἱεραρχίας ἐδέχθη ἐν τῷ Γραφείῳ του ὑπόμνημα παρὰ τῆς Ἐπιτροπῆς τῶν παλαιομερολογητῶν, ὅπερ θὰ παραπέμψῃ εἰς τὴν Ἀρχιερατικὴν Ἐπιτροπὴν. Εἰς αὐτὴν θὰ παραπεμφθῶσι καὶ ἄλλα ὑπομνήματα καὶ ἔγγραφα, συνεζητήθη δὲ διὰ μακρῶν τὸ ζήτημα περὶ τοῦ ἔργου τῆς Ἐπιτροπῆς ταύτης, μεθ' ὃ διεκόπησαν αἱ ἐργασίαι τῆς ὀλομελείας.

—Τὴν Τρίτην συνήλθεν εἰς πρώτην συνεδρίαν ἡ Ἀρχιερατικὴ Ἐπιτροπὴ, θὰ συνέλθῃ δ' ἐκ νέου μετὰ τὰς ἑορτὰς.

—Τὴν Πέμπτην συνήλθεν εἰς συνεδρίαν ἡ Δ. Ἱερὰ Σύνοδος, διέκοψε δὲ τὰς ἐργασίας αὐτῆς χάριν τῶν ἑορτῶν.

—Ἐν τῇ συνεδρίᾳ τῆς Παρασκευῆς τὸ Δ. Συμβούλιον συνεζήτησε καὶ ἐνέκρινε κατ' ἀρχὴν τὸ σχέδιον τοῦ Μονοπωλίου τοῦ κηροῦ.

—Ἐνώπιον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἔδωκε τὸν νεομισμένον ὄρκον τὸ προπαρελθὸν Σάββατον (14 Δεκεμβρίου) ὁ νέος Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας κ. Θ. Ζαῖμης ἐν τῇ Βουλῇ, συνεδριάζοντων τῶν δύο νομοθετικῶν σωμάτων, μεθ' ὃ ἡ Ἱερὰ Σύνοδος μεταβάσας εἰς τὸ Προεδρικὸν Μέγαρον ὑπέβαλεν εἰς τὸν νέον Πρόεδρον τὰς εὐχὰς τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ Πρόεδρος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος ἐπισκεφθεὶς τὸν τέως Πρόεδρον Ναύαρχον Κουντουριώτην ἠυχθήθη αὐτὸν ἐκ μέρους τῆς Ἐκκλησίας.

—Πάντες σχεδὸν οἱ Ἀρχιερεῖς ἀπῆλθον ἤδη εἰς τὰς ἑδρας αὐτῶν διὰ τὰς ἑορτὰς τοῦ Δωδεκαημέρου.

—Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ κ. Μ. Γαλανοῦ εἰς Αἴγυπτον τὰ καθ' ἑκάστην Πέμπτην ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς κηρύγματα πρὸς τὰ μέλη τῆς

Ἐνώσεως τῶν Ὀρθοδόξων Ἀθηνῶν ἀνέλαβε καὶ διεξάγει τακτικῶς ὁ Ἀρχιδιάκονος τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Χρυσόστομος Μπόγδης.

—Τὸ διοικητικὸν συμβούλιον τοῦ Φοιτητικοῦ Θεολογικοῦ Συνδέσμου παρουσιασθὲν ἐνώπιον τῆς Ἱ. Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας ὑπέβαλεν ἐκ προσώπου τοῦ καλοῦ φοιτητικοῦ σωματείου ὑπόμνημα διὰ τοῦ ὁποίου παρακαλεῖ ὅπως ἡ Ἱεραρχία ἀγαθυνθῆ ἢ νὰ μεριμνήσῃ περὶ ἰδρύσεως Θεολογικοῦ Οἰκοτροφείου, κατὰ τὸ παράδειγμα τῶν ἤδη ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν λειτουργούντων καὶ εἰς αὐτὰ τὰ γειτονικὰ ὀρθόδοξα βαλκανικὰ κράτη, ἔνθα αἱ Ἐκκλησίαι συντρέχουσιν οἰκονομικῶς τοὺς ἀπόρους φοιτητὰς τῆς Θεολογίας. Ἐν τῷ Οἰκοτροφείῳ τούτῳ θὰ στεγάζωνται, θὰ αἰτίζωνται κοινοβιακῶς καὶ θὰ ἀσκῶνται φροντιστηριακῶς ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν τῆς τε Ἐκκλησίας καὶ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς οἱ ἐκάστοτε φοιτηταὶ τῆς Θεολογίας, προπονούμενοι οὕτω ὅπως χήσιμεύσωσιν ὡς ἱκανοὶ ἐπιστήμονες καὶ λειτουργοὶ ἐν τοῖς ἐκκλησιαστικοῖς διακονήμασιν. Ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου, ὅπερ ἀποτελεῖ μίαν τῶν σπουδαιωτάτων τῆς Ἐκκλησίας ἀναγκῶν ἤδη εἶχε συσκεφθῆ ἡ Ἱ. Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας καὶ κατέληξεν εἰς ἀποφάσεις, ὡς ἀνεγράφη ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ τῆς «Ἐκκλησίας».

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΩΣΙΑΣ

Ἐν τῇ «Ἐκκλησίᾳ» ἀνεγράφησαν οὐχ ἅπαξ οἱ ἐν Ἀμερικῇ ἀγῶνες τῶν δύο διαμαχομένων ρωσικῶν μερίδων περὶ τὴν ὀριστικὴν κατοχὴν τῆς ἐν ταῖς Ἡνωμέναις Πολιτείαις ρωσικῆς ἐκκλησιαστικῆς περιουσίας. Κατ' ἀπόφασιν τῶν δικαστηρίων τῆς Νέας Ὑόρκης ἡ περιουσία αὕτη ἀνεγνωρίσθη ὡς ἀνήκουσα εἰς τὸν ἀντιπρόσωπον τῆς «συνοδικῆς Ἐκκλησίας» Κεδρόβσκη, ὅστις καὶ ἔλαβεν αὐτὴν ὑπὸ τὴν κατοχὴν τοῦ πρὸ τετραετίας. Ἠκολούθησε μετὰ τοῦτο μᾶλλον ἐντεταμένως ἀγὼν διαρκέσας ἐπὶ τριετίαν καὶ ἀπολήξας εἰς τὴν τρίτην τῆς δικαστικῆς ἀποφάσεως ἀναθεώρησιν, ἀπολήξασαν εἰς τὴν ἀπόφασιν, ὅτι ἐπειδὴ δὲν ἔληξεν ἔτι ἐν Ρωσίᾳ ἢ μεταξὺ τῶν δύο ἐκκλησιαστικῶν μερίδων διάστασις, οὐδὲ τὸ ζήτημα τῆς ὀριστικῆς κατοχῆς τῆς ἐν Ἀμερικῇ ἐκκλησιαστικῆς ρωσικῆς περιουσίας δύναται νὰ τύχῃ ὀριστικῆς λύσεως διὰ τοῦ καταλογισμοῦ αὐτῆς εἰς τὸν ἕτερον τῶν διαμαχομένων· ἀλλὰ πρέπον ἔθεωρήθη νὰ ἀποδοθῆ αὕτη εἰς αὐτὰς τὰς ἐνορίας, ἵνα αὗται ἐξ ἰδίας ἀποφάσεως ὀρίσωσιν εἰς ποίαν τῶν μερίδων ἀνήκει ἐκάστη. Ἐπειδὴ ὅμως ἡ διεκδικουμένη περιουσία εὐρίσκεται εἰς διαφόρους πολιτείας τῆς βορρῆου Ἀμερικῆς, κατὰ τοὺς νόμους τῶν ὁποίων τὸ δίκαιον τῆς ἰδιοκτησίας ἐν ταῖς πλεῖσταῖς τῶν

περιπτώσεων ἀνήκει εἰς μόνας τὰς ἐκ τῶν ἐνοριῶν ἀποτελούσας νομικὰ πρόσωπα, καὶ ἐπειδὴ τὸ δικαστήριον δὲν ἐγνώριζε τίνες ἐξ αὐτῶν εἶνε πράγματι τοιαῦτα, ἀπεφασίσθη ἡ σύστασις ἰδίας ἐπιτροπῆς ἐξ ἀμφοτέρων τῶν δισταμένων, εἰς ἣν καὶ παρεδόθησαν προσωρινῶς αἱ ἀμφισβητούμεναι περιουσίαι μετὰ τῆς ὀριστικῆς ἐπιλύσεως τοῦ ζητήματος.

—Τὰ Σοβιετ ἐθέσπισαν τὴν πενθήμερον ἐβδομάδα ἐργασίας εἰς ἀντικατάστασιν τῆς ἐφθήμερου ἐβδομάδος· ἐφεξῆς δὴλονότι αἱ 4 ἡμέραι θὰ ἦνε ἐργάσιμοι καὶ ἡ πέμπτη ἀργίας ἡμέρα, καὶ οὕτω καθεξῆς. Πλήν τούτου μελετᾶται ἡ πλήρης κατάργησις τῶν ἑορτασίων ἡμερῶν τῶν Ἰησοφυγενῶν, τοῦ Πάσχα, τῆς Πεντηκοστῆς καὶ ἐν γένει τῶν λοιπῶν χριστιανικῶν ἑορτῶν. Αἱ ἡμέραι αὗται θὰ θεωρῶνται ἐφεξῆς καθημεριναὶ καὶ ἐργάσιμοι. Θὰ τηρῶνται δὲ ὡς ἡμέραι ἀργίας μόνον αἱ ἐπαναστατικαὶ ἑορταί.

—Αἱ σοβιετικαὶ «Εἰδήσεις» («Ἰζβέστιγια») ἐδημοσίευσαν πρὸ τινος τὸ κείμενον τοῦ νόμου τοῦ ἀφορῶντος εἰς τοὺς ἐν Ρωσίᾳ «θρησκευτικούς συνδέσμους», ὅπως σήμερον καλοῦνται ἐκεῖ αἱ τέως ἐνορίαὶ ἢ κοινότητες. Ὁ νόμος οὗτος ἀπαγορεύει εἰς τοὺς συνδέσμους τούτους νὰ ἀποκτῶσιν ὡς ἰδίαν περιουσίαν ἢ νὰ ἐνοικιάζωσι κτίρια ἢ οἰαδήποτε ἀκίνητα. Μόνον εἰς τὰ μέλη αὐτῶν ὡς ἄτομα ἐπιτρέπεται ὑπὸ ἰδίαν εὐθύνην νὰ ἀποκτῶσιν ἢ νὰ ἐνοικιάζωσιν ἀκίνητα πρὸς σκοποὺς θρησκευτικούς. Ἀπαγορεύεται ἐπ' ἴσης ἢ διδασκαλία τῆς θρησκείας ἐν γένει εἰς τὰς δημοσίας ἢ ἰδιωτικὰς σχολάς, ὡς καὶ εἰς τὰ οἰαδήποτε οἰκοτροφεῖα, ὁποῖα τὰ ὀρφανοτροφεῖα κτλ. Ἡ διδασκαλία τῆς θρησκείας ἐπιτρέπεται μόνον εἰς τὰ θρησκευτικὰ σχολεῖα καὶ τὰς θεολογικὰς Ἀκαδημίας. Τέλος ἀπαγορεύεται ἡ ἀναγκαστικὴ ὑποχρέωσις τῶν μελῶν τῶν ἐν λόγῳ συνδέσμων εἰς συνεισφορὰς δι' οἰονδήποτε σκοπὸν θρησκευτικόν (οἱ δίσκοι). Αὗται ἐπιτρέπονται μόνον μεταξὺ τῶν μελῶν τοῦ αὐτοῦ συνδέσμου καὶ ἔξω τῶν ναῶν. Τὰ οὕτω σχηματιζόμενα ποσὰ δύναται νὰ χρησιμοποιῶνται ἀποκλειστικῶς πρὸς συντήρησιν τῶν ναῶν καὶ ἀμοιβὴν τῶν ἱερέων. Πᾶσα παράβασις τῶν διατάξεων τούτων τιμωρεῖται.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΒΟΥΛΓΑΡΙΑΣ

Ἐπὶ τῆς Ἱ. Συνόδου ὤρίσθη εἰδικὴ ἐπιτροπὴ πρὸς μελέτην σχεδίου ἰδρύσεως Ἐκκλησιαστικῆς Τραπέζης, ἡ σύστασις τῆς ὁποίας θεωρεῖται ἀπὸ πολλοῦ ἐπιβαλλομένη.

ΛΑΤΙΝΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Ἡ κυβέρνησις τοῦ Περού ἀπηγόρευσε πρὸ τινος διὰ διατάγματος εἰς πάντα τὰ τε δημόσια καὶ

τὰ ἰδιωτικὰ ἐκπαιδευτήρια τὴν διδασκαλίαν οἰωνδήποτε θεωριῶν καὶ διδαγμάτων καθ' ὅλου ἀντιβαλόντων καθ' οἰωνδήποτε τρόπον πρὸς τὴν θρησκείαν τοῦ κράτους, ἢ τοὶ τὴν ρωμαϊκὴν. Πᾶσα παραβάτις ἰδιωτικῆς σχολῆς θὰ κλείσται καὶ θὰ δημεύηται πᾶσα περιουσία της.

—Ἡ Α. Α. ὁ Πάπας Ρώμης ἀπεφάσισε νὰ ἰδρυσθῆ ἓν τῷ Βατικανῷ νέον σεμινάριον φέρον τὸν τίτλον «Russicum», σκοπὸν δ' ἔχον τὴν μόρφωσιν τῶν ἐκ τῶν εἰς τὸν σλαβωνοβυζαντινὸν «ρῦθμόν» ἀνηκόντων νέων μελλόντων νὰ ἀφοσιωθῶσιν εἰς τὴν ρωμαϊκὴν προπαγάνδαν ἐν τῇ χώρῳ των. Οἱ σεμινάρισται θὰ σπουδάζωσι, μεταξὺ ἄλλων, τὴν φιλοσοφίαν, τὴν θεολογίαν καὶ τὴν ἱστορίαν, τὰ ἥθη καὶ τὰ ἔθιμα τῶν λαῶν τῆς Ρωσίας. Ἡ διεύθυνσις τοῦ ἰδρύματος θὰ ἀνατεθῆ εἰς τοὺς ἤδη διευθύνοντας τὸ ἐν τῷ Βατικανῷ Ἀνατολικὸν Ἰνστιτοῦτον Ἰησοῦίτας.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Ἀδαμαντίου Ἀδαμαντίου, Καθηγητοῦ τῆς Ἱστορίας τῆς Βυζαντινῆς τέχνης ἐν τῷ Ἐθνικῷ καὶ Καποδιστριακῷ Πανεπιστημίῳ, Λόγος πανηγυρικός εἰς τὴν 25 Μαρτίου, ἐκφωνηθεὶς εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν τελετῶν τοῦ Πανεπιστημίου. Ἀθήναι 1929.

Κ. Μέριμηκα, Καθηγητοῦ τῆς Χειρουργικῆς ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ, Ἱατρικῆ καὶ Ἐπιστήμῃ. Ἀθήναι 1929.

Τοῦ αὐτοῦ, Ἡ πρόοδος τῆς Ἱατρικῆς. Ἀθήναι. Ἀνατύπωσις ἀπὸ τὸ «Ἑλληνικὸν Ἔτος».

Ν. Ι. Δούβαρι, Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου, Ὁ Γκαίτε ὡς θρησκευτικὴ προσωπικότης. Ἀθήναι 1929.

Gen n a d i o s S c h o l a r i o s, und seine vorhandenen Werke, von Pericles Bissonkides. Sonderdruck aus dem Hellas—Jahrbuch 1929. Hamburg.

Τοῦ αὐτοῦ, Osmanisch—Türkisches Recht Mit geschichtlich-dogmatischen Webersicht über das Scheriat-recht. Von Pericles Bissonkides. Berlin 1928.

Νικολ. Παν. Παπαδοπούλου, Πρωτοπρεσβυτέρου, Ἐκκλησιαστικαὶ σελίδες ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως. Ἀθήναι 1930.—Ἡ πραγματεία αὕτη ἀποτελεῖ συνέχειαν τῶν εὐδοκίμων μελετημάτων τοῦ ἐρευνητοῦ τῆς δρώσεως τοῦ κλήρου τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας κατὰ τὴν ἐθνικὴν ἡμῶν Ἐπανάστασιν αἰδ. Νικ. Παπαδοπούλου. Τὰ μελετήματα ταῦτα, διαφορτίζοντα πληρέστερον ἀξιολόγους τινὰς σελίδας τῆς νεωτέρας ἐκκλησιαστικοπολιτικῆς ἡμῶν ἱστορίας, ἔχουσι καὶ τοῦτο τὸ προσόν, ὅτι εἶνε ἐπίκαιρα ἐν ἐποχῇ, καθ' ἣν ὁ πολιτικὸς κόσμος φαίνεται λησιμονῶν τὰς μεγίστας ὑπηρεσίας, τὰς ὁποίας ὁ ἡμέτερος κλήρος προσήνεγκε εἰς τὸ ἔθνος. Τὰ περιεχόμενα: Τὸ τάγμα, Ὁ Παταφλέσσας, Παιδεία πολιτικῶν, Διάλογος Ἐπισκόπου (Ἡλίδος Κυρίλλου) καὶ Κολοκοτρώνη, Βαπτιστικά ὀνόματα, Μισθοδοσία ἱεροῦ κλήρου, Ὁ ἐφημεριδογράφος Θεόκλητος Φαρμακίδης.

ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑ

Τὸ Ἦγου)λιον τῆς ἱεράς Μονῆς Καρακαλά Προφηρῦττει δει: Τὴν 12ην Ἰανουαρίου 1930 Κυριακὴν ἀπὸ τῆς 10ης π. μ. ὥρας ἕως τῆς 12 τῆς μεσημβρίας ἐνεργηθήσεται ἐν Ναυπλίῳ κλειδοτικὴ δημοπρασία πρὸς ἐκποιήσιν ἐνὸς οἰκίσκου τῆς Μονῆς ἐν χωρίῳ Κοῦτσι.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ ΤΟΥ Ζ' ΤΟΜΟΥ (1929)

ΝΟΜΟΙ

Νομοθετικὸν διάταγμα περὶ τῶν εἰς τὴν Ἀεροπορικὴν Ἀμυναν περιελθόντων κτημάτων καὶ περὶ Γενικοῦ Ἐκείησ. Ταμείου 306. Νόμος περὶ τῶν δημοσίων Ἱερατικῶν σχολῶν 320. Νομοθετικὸν διάταγμα περὶ τροποποιήσεως τοῦ νόμου ΓΥΙΔ' «περὶ Γ, Ε. Ταμείου» καὶ τοῦ Ν.Δ. τῆς 17 Δεκεμβρίου 1923, 335.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Ἐόρτιον γράμμα Πατριάρχου Ἱεροσολύμων 17. Ἀπανητικὸν Γράμμα τοῦ Οἴκουμ. Πατριάρχου 25. Γράμμα τοῦ Ἀρχιεπ. Κύπρου 33. Τοῦ Οἴκουμ. Πατριάρχου (ἐπὶ τῷ Πάσχα) 161. Τοῦ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων (ἐπὶ τῷ Πάσχα) 161. Τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Κύπρου (ἐπὶ τῷ Πάσχα) 169. Τοῦ αὐτοῦ πρὸς τὸν Μακαρ. Ἀθηνῶν περὶ τοῦ συγγράμματος αὐτοῦ «Ἡ Ἐκκλησία Κύπρου ἐπὶ τουρκοκρατίας» 223. Εἰσηγικά γράμματα τοῦ Οἴκουμ. Πατριάρχου Φωτίου Β' 375.

ΣΥΝΟΔΙΚΑΙ ΕΓΚΥΚΛΙΟΙ

Περὶ τῶν τηρητέων ἐν ταῖς ἱεραῖς μητροπόλεωσι βιβλίων 49. Περὶ ἐκδόσεως ἀδειῶν γάμων 129. Περὶ

προσκήσεως κληρικῶν διὰ πληροφορίας εἰς πολιτικὰς ἀρχὰς 129. Περὶ θεμελιώσεως καὶ ἀνεγέρσεως ναῶν 137. Περὶ ἀσφαλοῦς φυλακῆς τῶν ἐν ταῖς μοναῖς ἱερῶν κειμηλίων 177. Κατὰ τῶν ἀνιχριστιανικῶν διδασκαλιῶν τοῦ Ἐκπαίδ. Ὀμίλου 399.

ΣΥΝΟΔΙΚΑ ΕΓΓΡΑΦΑ

Πρὸς τὸν Πρόεδρον Κυβερνήσεως (διαμαρτυρία περὶ νέας ἀπαλλοτριώσεως μοναστηρ. κτημάτων) 65. Πρὸς τὸν αὐτὸν περὶ τῶν ἐν τοῖς ψηφισθεῖσιν ἐκπαιδευτικοῖς νόμοις περιορισμοῦ τῆς διδασκαλίας τῶν θρησκευτικῶν μαθημάτων 199. Ἀνακοινωθὲν τῆς Ι. Συνόδου τῆς Ι. Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος περὶ τοῦ ζητήματος τοῦ ἡμερολογίου 208. Πρὸς τοὺς σεβ. ἱεράρχας περὶ στατιστικῆς ὑπηρεσίας 223.

ΕΓΓΡΑΦΑ ΙΕΡΑΡΧΩΝ

Παροναξίας Ἱεροθέου πρὸς τὴν ἐν Πάφῳ μονὴν Λογκοβάδας (περὶ τοῦ ἡμερολογίου) 142. Καλαβρῶτων καὶ Αἰγιαλείας Τιμοθέου Ἐγκύκλιος πρὸς τοὺς κατοίκους τῆς ἐπαρχίας του 209. Ἐκκλησις ρουμάτων ἱεράρχου περὶ ἐνότητος τῶν ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν πρὸς τὴν Ἱεραρχίαν καὶ τοὺς θεολόγους τῶν ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν 211.

ΕΠΙΣΗΜΑ ΕΓΓΡΑΦΑ

Ἐπόμνημα Ἐποπτικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐκκλησ. Ἐκπαιδεύσεως πρὸς τὸ Ἐπουργεῖον Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων 191. Ἐπόμνημα τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς πρὸς τὸ Ἐπουργεῖον Παιδείας περὶ τῶν νέων ἐκπαιδευτικῶν νομοσχεδίων 200. Ἐπόμνημα τῆς Ἐκκλησ. Ριζαρίου Σχολῆς πρὸς τὸ Ἐπουργεῖον Παιδείας περὶ τῶν νέων ἐκπαιδευτικῶν νομοσχεδίων 200. Ἐγγραφον τῆς Διευθύνσεως τῶν Θρησκευμάτων περὶ τοῦ νόμου περὶ ἐνοριῶν ἐν τῇ ἐφαρμογῇ αὐτοῦ εἰς τὰς Νέας Χώρας 223. Ἐπόμνημα τοῦ Συνδέσμου θεολόγων καθηγητῶν πρὸς τὴν Ἱ. Σύνοδον τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος (περὶ τῆς διὰ τῶν νέων ἐκπαιδ. νόμων μειώσεως τῆς διδασκαλίας τῶν θρησκευτικῶν μαθημάτων ἐν τοῖς σχολείοις 383. Ἐπόμνημα τοῦ συνδέσμου τῶν Θεολόγων Καθηγητῶν πρὸς τὸ Ἐκπαιδευτικὸν Συμβούλιον 391.

ΕΠΙΚΑΙΡΑ

Προσοχὴ εἰς τὸν χρόνον (ἐπὶ τῷ νέῳ ἔτη) 3. *Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως Πολυκάρπου*, Ἡ νέα ἐγκύκλιος τοῦ Πάπα Ρώμης 17.—Περὶ μίαν συκοφαντικὴν ἀντιπόκρισιν 22.—Ἰταλία καὶ Βατικανὸν 49. Οὐνιτικὸς συναγεμὸς 47, *Ἀμ. Ἀλιβιζάτου* Ἡ σημασία τοῦ θρησκευτικοῦ τύπου 58 *Β. Εὐθυμίου* Βατικανὸν Ἰταλία, Ἑλλάς 60 *Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως Πολυκάρπου* Ὁ μητροπολίτης Σμύρνης Χρυσόστομος 67. *Τοῦ αὐτοῦ* Τὸ νέον Παπικὸν κράτος διδάγματα διὰ τοὺς πολιτικοὺς 81. Ἡ νέα πολιτικὴ ταῦ Βατικανοῦ 89. Δικαιολογία ἀσύστατοι (περὶ τοῦ ἀλβανικοῦ ἐκκλησ. πραξικοπήματος) 97. Αἱ Ἱερατικαὶ σχολαὶ 105. Καὶ αὖθις περὶ τῶν Ἱερατικῶν σχολῶν. 113. Ὁ διωγμὸς τῆς θρησκείας ἐν Ρωσίᾳ 133. «Ἠγέρθη ὁ Κύριος ὄντως» 139. *Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως Πολυκάρπου* Ὁ ἡμερήσιος τύπος καὶ τὰ νέα βιβλία 153. Τὸ νέον Παπικὸν κράτος 228. Ἐπὶ τοῦ Ἀρείου Πάγου (ὁμιλία τοῦ σεβ. Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως Πολυκάρπου ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τοῦ ἀπ. Παύλου) 241. *Γόρτυνος Μεγαλοπόλεως πολυκάρπου* Ἡ εἰρήνη τῆς ἀνθρωπότητος 287. «Ἐπερὶ τῆς εἰρήνης τοῦ σύμπαντος κόσμου» 311. Φώτιος Β' 319. Ἡ πραγματικὴ μολσεβικὴ ἀπειλὴ 327. *Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως Πολυκάρπου* Ὁ τύπος ἐν Ἑλλάδι καὶ ἡ Ἐκκλησία 343. Ὀλεθρία σπατάλη (περὶ δημοσιογραφικῆς δεοντολογίας) 331. Τὰ ὀλοκαυτώματα (ἐπὶ τῷ μνημοσύνῳ τοῦ Σμύρνης Χρυσόστομου καὶ τῶν ἐν Μ. Ἀσίᾳ συμμαρτηρησάντων Ἱεραρχῶν) 375.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ

Θεσσαλιώτιδος καὶ Φαναριοφερσάλων Ἰεζεκιήλ. Τὰ δικαιώματα τῶν μητροπολιτικῶν συμβουλίων 73. *Κ. Ἱ. Δουβουνιώτου* Τὰ μητροπολιτικὰ συμβούλια δὲν ἔχουσι δικαίωμα νὰ τροποποιῶσι τοὺς προϋπολογισμοὺς τῶν ἐνοριακῶν ἐπιτροπειῶν 98. *Θεσσαλιώτιδος καὶ Φαναριοφερσάλων Ἰεζεκιήλ* Τὰ δικαιώματα τῶν μητροπολιτικῶν συμβουλίων καὶ τὸ Ἐπουργεῖον τῶν θρησκευμάτων 106. Δεινὴ παρεξήγησις (περὶ χρησιμοποίησεως τῆς μοναστηρ. περιουσίας) 123. *Ἡλείας Ἀντωνίου* Ὁ μοναχικὸς βίος ἐν Ἑλλάδι (ἀνάγκη ὀργανώσεως καὶ χρησιμοποίησεως αὐτοῦ. *Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως Πολυκάρπου* Ἡ ἀρετὴ τιμωμένη καὶ ὁ ἱερὸς Κλήρος τῆς Ὀρθοδοξίας 141. *Τοῦ αὐτοῦ* Αἱ παραδόσεις τῆς Ἐκκλησίας καὶ οἱ παλαιομητρολογίται 162. Ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τῶν ἐργασιῶν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος Εἰσήγησις τοῦ Μακαρ. Προέδρου 185. Ἡ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας 207. Προσφώνησις τοῦ σεβ. Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως Πολυκάρπου ἐπὶ χειροτονίᾳ 212. Ἡ Ἐκκλησία Ρουμανίας 213. Ἡ Ἐκκλησία Κύπρου (τὸ νέον Καταστατικὸν) 227. Ἐπὶ τοῦ ἔργου τῆς Ἱεραρχίας 239. *Ἀρχιμ. Μιχαὴλ Κωνσταντινίδου* Ἐπιστολὴ πρὸς τὴν «Ἐκκλησίαν» (ἀναρετικὴ ἀνακριβειῶν πινων περὶ τῆς τῶν σλαυικῶν Ἐκκλησιῶν ὥς πρὸς ζήτημα τῶν ἀγγλικ. χειροτονιῶν καὶ τὴν προσέγγισιν τῆς Ὀρθ. Ἐκκλησίας πρὸς τὴν Ἀγγλικανικὴν) 245. *Θεσσαλιώτιδος καὶ Φαναριοφερσάλων Ἡ Ἐκκλησίας τοῦ Ρωμάνου Ἐπισκόπου Βησσαρίωνος* 257. *Τοῦ αὐτοῦ* Ὁ ἐνοριακὸς νόμος 359. *Μ. Ἀρχιμ. Μιχαὴλ Κωνσταντινίδου* Τὸ ἐν Παρισίοις συνέδριον τοῦ Κλήρου τῆς Ἱ. μητροπόλεως Θυατείρων 360. Εἰσήγησις τοῦ Μακαρ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν πρὸς τὴν Ἱεραρχίαν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος 367.

ΑΠΟΛΟΓΗΤΙΚΑ

Τὰ θαύματα τῆς Ἱστορίας 4. Τὸ θαῦμα τῆς ἱστορίας τῶν Ἑβραίων 26. *Ἐμμ. Γ. Μυτιληναίου* Ἡ Θεοσοφία ἐν Ἑλλάδι 42. Αἱ διαψευθεῖσαι Κασάνδραι (ἡ παρὰ πᾶν πρόσκομμα διάδοσις τοῦ Χριστιανισμοῦ) 51. Ἡ πρώτη δυσχέρεια (ἐν τῇ διαδόσει τοῦ Χ)σμοῦ) 82. Ἡ ὀργανωμένη ἀθεΐα 126, 277. Μοναδικὴ ἱστορικὴ τραγωδία (ἐν τῇ διαδόσει τοῦ Χ)σμοῦ) 132. Ἐνστασις περὶ τῆς διαδόσεως τοῦ Χριστιανισμοῦ) 145. Ἡ ἀνστραμμένη πυραμὶς (ἀντίδρασις κατὰ τοῦ Χριστιανισμοῦ ἐκ μέρους τῶν φίλων του) 164. Ἡ ἀντικριτικωτέρα ἀνοησία (περὶ τοῦ λόγου τῆς πλέσεως τοῦ μυστηρίου τῆς θείας Εὐχαρι-

στίας ὡς ἀποδείξεως ὑπὲρ τοῦ Χριστιανισμοῦ) 169. Ὑποθέσεων θάνατος (περὶ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου) 222. Ἡ ἄλλη ἀντίρρησης (περὶ τῆς Ἀναστάσεως) 273. Ἐν ψυχολογικὸν πρόβλημα (περὶ τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ Σαύλου) 384.

ΗΘΙΚΟΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΑ

Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως Πολυκάρπου Ἡ κοσμικὴ εὐγένεια καὶ ἡ χρηστιανικὴ θρησκεία 25. Ὑγεία καὶ ἠθικὴ 33. *Τοῦ αὐτοῦ* Ὁ φόρος τῆς ἀγαμίας καὶ ἡ ἠθικὴ 41. *Ἀρχιμ. Παντελεήμονος Παπαγεωργίου* Ἡσυχος ἡμέρα 125. *Καλαβρῦτων καὶ Αἰγιαλείας Τιμοθέου* Ὁ Μυστικὸς Δεῖπνος 138. *Τοῦ αὐτοῦ* Ἀναστήσωμεν ἡμᾶς αὐτοὺς 154, 163, 177. *Τοῦ αὐτοῦ* Τὸ θαῦμα τῆς δυνάμεως τῆς Ἐκκλησίας 224, 240, 257, 271, 288.

ΗΘΙΚΟΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

Ε. Γ. Μ. Ὁρφανοτροφεῖον Χατζηκώστα 44. Ἐρῶνοι ὑπὲρ τῶν πλημμυροπαθῶν (ἐπιστολὴ Προέδρου Κυβερνήσεως πρὸς Μακ. Ἀρχιεπίσκοπον) 62. *Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως Πολυκάρπου* Τὰ ἠθικὰ πρόσωπα καὶ οὐχὶ οἱ νόμοι 255. *Ε. Γ. Μ.* Οἱ λαϊκοὶ θεολόγοι 262. Ἡ χρηστιανικὴ κοινωνιολογία 289. *Ε. Γ. Μ.* Τὸ ὑπαιθρον τῆς νεολαίας 292.

ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΑ—ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΑ—ΚΑΤΗΧΗΤΙΚΑ

Προσοχὴ εἰς τὴν νεολαίαν! 175 *Δημ. Ν. Μωραΐτου* Ἡ Ἰερὰ Ἱστορία ὡς μέσον Κατηχήσεως 90, 130, 143. Ἐκδησεις τῆς Ἐπιτροπῆς διὰ τὴν σύνταξιν τῶν θρησκευτικῶν βιβλίων 100, 107. *Ἀργαίου* Εἰκοσιπενταετηρὶς τῆς ἐν Ἄρτῃ Ἰερατικῆς Σχολῆς 180. *Δ. Ν. Μωραΐτου* Ἡ καλαισθητικὴ μόρφωσις εἰς τὰ σχολεῖα 244. *Τοῦ αὐτοῦ* Ἡ σταδιοδρομία τῆς παιδαγωγικῆς ἐξελέξεως 260. *Τοῦ αὐτοῦ* τί εἶνε διδασκαλία καὶ τί διδακτικὴ 290. Ριζάρειος Ἐκκλησ. Σχολὴ 312. *Δ. Ν. Μωραΐτου* Ἡ αὐτοκτονία τῶν παιδίων 392.

ΠΑΛΑΙΟΓΡΑΦΙΚΑ

Κ. Ι. Δουβουνιώτου Δωρεὰ δύο χειρογράφων κωδίκων εἰς τὴν βιβλιοθήκην τοῦ Θεολογ. Σπουδαστηρίου ὑπὸ τοῦ πρ. Ἀθηνῶν Θεοκλήτου 68. *Τοῦ αὐτοῦ* Νέα δωρεὰ χειρογράφων (εἰς τὴν αὐτὴν βιβλιοθήκην χειρογράφου Ψαλτηρίου ὑπὸ τοῦ σεβ. μητροπολίτου Καβάλλας καὶ Νέστου Χρυσοστόμου 259. *Τοῦ αὐτοῦ* Δωρεὰ χειρογράφου δογματικῆς καὶ ἠθικῆς θεολογίας τοῦ Μοσκοπούλου εἰς τὴν αὐτὴν βιβλιοθήκην ὑπὸ Γ. Κονιδάρη 385.

ΙΣΤΟΡΙΚΑ

Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως Πολυκάρπου Θεόφιλος Καΐρης 272. *Ν. Ι. Δουβάρεως* Τὸ Ἐ'

διεθνὲς συνέδριον τῆς Ἱστορίας τῶν θρησκευμάτων (ἐν Lund Σουηδίας) 352.

ΛΑΤΡΕΙΑ—ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΚΑ

Ἀρχιμ. Χρυσοστόμου Δημητρίου, Λειτουργικὰ 6.—*Ἐμμ. Γ. Μυτιληναίου*. Ἡ παιδικὴ λατρεία 19. Τυπικὴ διάταξις τῆς μετὰ ἀρχιερέως τελουμένης προηγουμένης λειτουργίας 131.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑ

Ἡ μνημόσυνος ἀγάπη 85.

ΣΧΕΣΕΙΣ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ ΚΑΙ ΘΕΟΛΟΓΩΝ

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Καντερβουρίας ἐν Ἀθήναις 121. Ἡ θεολογικὴ συνδιάσκεψις τοῦ Νοβισάδ 259. Ἡ ἐτησία σύσκεψις τῆς Ἐπιτροπῆς τῆς συνεχείας τοῦ συνεδρίου τῆς Λωζάννης 1926, 328. Ὁ Παγκόσμιος Σύνδεσμος διεθνoῦς φιλίας διὰ τῶν Ἐκκλησιῶν 345.

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ

Ἀρχιμ. Θεοφ. Παπαθανασοπούλου (ἐξ Αὐστραλίας), Τὸ Εὐχαριστικὸν Συνέδριον ἐν Σίδνεϋ 35. *Μ. Ἀρχιμ. Μιχαὴλ Κωνσταντινίδου* (ἐξ Ἀγγλίας), Τὸ ἀναθεωρητικὸν Βιβλίον τῶν Προσευχῶν 52. *Τοῦ αὐτοῦ*, Μία ἀνταπόκρισις τοῦ «Tablet» ἐξ Ἀθηνῶν: Τὰ αἷτια τῆς ἀσυμπαθείας τῶν ὀρθοδόξων πρὸς τὴν Ρωμαϊκὴν Ἐκκλησίαν οἱ λατινοὶ αὐτοχαρακτηριζόμενοι 83. *Τοῦ αὐτοῦ*, Ἐχει τόπον τὸ ἄσημον ἔντυπον ἐν Ἀγγλίᾳ; 108. *Ἐθαγγέλου Κλεομβρότου* (ἐξ Ἀγ. Ὄρους), Ἡ Θεολογικὴ Σχολὴ εἰς Ἅγιον Ὄρος 156, 171, 193. *Ἀρχιμ. Παντελεήμονος Παπαγεωργίου*, (ἐξ Ἀμερικῆς) Ἀκαδημαϊκὴ ἐργασία 157. *Μεγ. Ἀρχιμ. Μιχαὴλ Κωνσταντινίδου*, Θρησκεία καὶ Ἐπιστήμη 189. *Δ. Π.* Μία πρωτότυπος κίνησις τῆς μαθητιώσης νεολαίας (ἐκ Βουλγαρίας) 203. *Τοῦ αὐτοῦ*, Οἱ ἄλλοι καὶ ἡμεῖς (τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ ἀγγλικοῦ τύπου διὰ τὰ ἐκκλησ. πράγματα) 263. *Ἀρχιμ. Παντελεήμονος Παπαγεωργίου*, Κρίσεις ξένων περὶ τῆς συγχρόνου ὀρθοδ. θεολογίας 337.

ΕΠΙΚΗΔΕΙΟΙ—ΕΠΙΜΝΗΜΟΣΥΝΟΙ

Ὁ Σύρου Ἀθανάσιος, Λόγος ἐπικηδεῖος ὑπὸ Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως Πολυκάρπου 113. *Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν Χρυσοστόμου*, Ἐπιμνημόσυνος εἰς τὸν Οἶκον. Πατριάρχην Γ'. 303. *Τραπεζοῦντος Χρυσάνθου*, Λόγος ἐπιμνημόσυνος εἰς τὸν ἀοιδ. Πατριάρχην Βασίλειον 369.

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑΙ

Εἰρηνῆς Ἀμίλκα Ἀλιβιζάτου, Frank Thomas 9. Pierre Batiffol 86. *Ἀμ. Ἀλιβιζάτου* Κάρολος Μπρέντ 118. Ἐμμ. Μπενάκης 204. *Γόρτυνος καὶ*

Μεγαλοπόλεως Πολυκάρπου Εὐσέβιος Ματθιόπουλος 216. Ξενοφῶν Σιδερίδης 283.

ΕΟΡΤΟΛΟΓΙΟΝ

Ἡ Περικομή τοῦ Κυρίου 9. Ἀντώνιος ὁ μέγας 21. Ἀθανάσιος ὁ μέγας 21. Μᾶρκος ὁ Ἐφέσου 22. Ὁ μέγας Εὐθύμιος 29. Γρηγόριος ὁ Θεολόγος 29. Ἀνακομιδὴ λειψάνων ἁγ. Χρυσοστόμου 36. Ἄγ. Κύρος καὶ Ἰωάννης 36. Ἡ Ὑπαπαντὴ 36. Ἄγ. Φώτιος Κων)πόλεως 45. Ἄγιος Χαράλαμπος 53. Ἄγ. Φιλοθέη 61. Κυριακὴ τελώνου, καὶ Φαρισσαίου 69. Κυριακὴ Ἀσώτου 76. 76. Ἄγ. Τεσσαράκοντα μάρτυρες 76. Κυριακὴ τῆς Ἀπόκρως 71. Σωφρόνης Ἱεροσολύμων 91. Θεοφάνης ὁμολογητῆς 91. Γρηγόριος <Διάλογος> 91. Ἄγ. Πούπλιος 92. Κυριακὴ Τυρινῆς 92. Ἄγ. Ἀλέξιος ὁ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ 92. Κύριλλος Ἱεροσολύμων 92. Ἄγ. Θεόδωρος Τύρων 92. Κυριακὴ Ὁρθοδοξίας 110. Εὐαγγελισμὸς Θεοτόκου 109. Β΄ Κυριακὴ νηστειῶν 110. Ἄγ. Μαρία ἡ Αἴγυπτία 147. Ἄγ. Γεώργιος Μυτιλήνης 147. Γ΄ Κυριακὴ νηστειῶν 147. Δ΄ Κυριακὴ νηστειῶν 147. Ε΄ Κυριακὴ νηστειῶν 147. Ἄγ. Γεωργίου 147. Μάρκου Εὐαγγελιστοῦ 147. Ἡ Μεγ. Ἑβδομάς 147.

ΑΝΑ ΤΟΝ ΤΥΠΟΝ

173, 175, 217, 230, 247, 280, 293, 312, 331, 338, 347, 353, 362, 378, 385, 394, 407.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

Ὁ Τύπος 10. Οἱ Ἕλληνες ἐργάται 10. Ὑστερόβουλος ἀνακάλυψις 10. Καὶ τὸ κομικώτερον 10. Ἐπίκαιρος διδαχὴ 11. Τὸ πνεῦμα τῆς ὕλης 11. Διὰ μυριοστὴν φοράν 11. Πολιτικὸς περὶ τῆς ἁγ. Γραφῆς 11. Καινοθηρία 23. Διεθνῆς ἠθικὴ 23. Παιδαγωγικαὶ τολμηραὶ 29. Ἀξιέπαινον ἔθιμον 30. Γολγοθᾶς καὶ Ὀλυμπος 30. Ἡ Βουλὴ 37. Ἡ ὀρθὴ θέσις 37. Ματαιοπονία λοιπόν! 37. Εἰδώλων κατάλοιποι 37. Πόθεν τὰ οὐνιτικὰ χρήματα 38. Ρόδος 45. Εὐγλωττος στατιστικὴ 45. <Διάδος πτωχοῖς.> 46. Ἡ μέθη 46. Εἰς τὸν δῆμον 46. Τὸ ἐν Ἀλβανίᾳ πραξικόπημα 53. Ἀπορία 53. Ἡ Ἐκκλησία Ἱεροσολύμων καὶ τὸ Ἡμερόγιον 54. Ἡ ὀρθὴ ἐποψις 54. Ἡ φωνὴ τῆς Κύπρου 54. Ξενισμοὶ 54. Νέα συμφωνία 61. Σφαδασμοὶ 62. Ὀλίγη προσοχὴ 62. Διὰ τὸν ἱερόν Κλήρον 69. Ἡ τέως ἀγνοουμένη Ὁρθοδοξία 69. Εἶνε καιρὸς 76. Ἡ ἐπιστημονικὴ γνῶσις 76. Ἀγανάκτησις 76. Καὶ ἐν ἄλλο 77. Τὸ ψεῦδος 86. Ἐὰν ἦνε ἀληθὴ 92. Οἱ ὄνυχες τοῦ Βατικανοῦ 92. Ὁ τύπος εἰς τὰ σχολεῖα 93. Ἡ <Ἀνάπλασις> 93. Ἱσραρχῶν ἀρετὴ 101. Βραβεῖον ἀρετῆς 102. Πρὸς τὰς μάζας 102. Ἐξωβατικάνειον πνεῦμα 103. Χοροὶ 110. Τὰ δλέθρια αὐτοκέφαλα 110. Τὸ ἀποτελεσμα τοῦ μερισμοῦ 110. Foch 110. Τὸ μᾶλλον ἐνδιαφέρον 118. Ἀντιθέσεις 118. Περὶ τὸ ταξιδεῖον τοῦ Ἀγγλοῦ Πρωθυεράρχου 184. Ἀνακολούθια 134. Ὁ παγκόσμιος πόθος 148. Θεοῦ δημιουργὸς 148. Ἱστορικὸς ὄλισμός 148. Καὶ ἄλλος τρόπος 148. Τῆς ἀληθείας συνήγορος 148. Ὁ μέλλον πόλεμος 149. Ἡ δύναμις τοῦ Κλήρου 166. Ἀντίθεσις 166. Τὰ θερησκευτικὰ 173. Ἀμυνα 173. Ἀντίρροπον 174. Τὰ ἠθικὰ ιδεώδη 174. Πρὸς κέντρα

181. Πολιτικὴ θρησκεία 181. Διαλύσεως αἷμα 182. Ἐπὶ τέλους 196. Ἐξ Ἁγίου Ὄρους 196. Taine 203. Ναυάγιον 203. Σύνδεσμος θεολόγων 204. Προάγγυσις ἡμᾶς. 204. Νέος τρόπος διαφθορᾶς 217. Χυδαῖον θέατρον 217. Λογοκρισία 218. Περὶ ἠθικῆς 218. Ἀξιέπαινον σωματεῖον 219. Σύγχρονοι ἐντολαὶ 219. Ἡ θρησκεία ἐν τῷ σχολεῖν 230. Οἱ ἄλλοι 230. Βραδέως, ἀλλ' ἀσφαλῶς 230. Κυνοκομεῖον 231. Μία ἀπορία 231. Τὰ ὑπερβύγια 248. Ἐν μᾶθημα 248. Ἡ καλλιτέρα ἔνδειξις 248. Ὅπερ ἔδει δεῖξαι 248. Νὰ συνέλθουν 249. Ἡ Εὐρωπαϊκὴ Συμπολιτεία 249. Μιμητέον 249. Ἄστοχος ἔμπνευσις 249. Μία ἐπανόρθωσις 265. Διαζύγια 265. Zola 265. Ἡ ἐκπαίδευσις στατιστικῶς 281. Περὶ τὴν Χάγην 282. Ἡ Τιμία Ζώνη 282. Τὰ ἐν Παλασίην 294. Τὰ σχόλια 295. Ἡ ἠὼς 296. Ἀητολογία 296. Παραίτησις <Μεσσίας> 296. Συγχρονισμὸς 296. Μερικαὶ ἀπορίαι 313. Καὶ ἄλλη ἀπορία 314. Κοινωνικὴ κακοχρῆμα 314. Διὰ πολλοστὴν φοράν 314. Ἐθνικὴ Τσεχοσλοβακικὴ Ἐκκλησία 315. Ὅτι ἐπ' ἄρτω μόνον... 315. Νεομαλθουσιανισμὸς 324. Νέον μυχάνευμα 331. Καὶ δεύτερον 332. Οἱ συγγενεῖς τοῦ Πατριάρχου Βασιλείου Γ' 332. Ἐκπαιδευτικαὶ διαφωναί 338. Μπολσεβισμὸς καὶ κεφαλαιοκρατία 338. Lessing 348. Μπολσεβικὴ κεφαλαιοκρατία 354. Πῶς σκέπτονται ἀλλαγῶν 354. Πῶς καταστραφέεται 363. Ὁπισθοδρομικότης 363. Τὸ σύγχρονον μέτρον τῶν ἀξιών 363. Τὸ ἐκκλησιαστικὸν τῆς Δωδεκανήσου 378. Πολὺ κοσμικοὶ 378. Ὁ <Χρυσὸς Κανὼν> 386. Παιδεία καὶ Θρησκεία 386. Ἡ Ἐκκλησία καὶ οἱ ἐργάται 394. Αἰωνίως περὶ κοσμικῶν 393. Νέος Πρόεδρος 408. Παιδικὸς κόσμος 408.

Β΄ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΑΥΤΟΚΕΦΑΛΟΙ ΟΡΘΟΔΟΞΟΙ ΕΚΚΛΗΣΙΑΙ

Ἑλλάδος 12, 23, 30, 46, 55, 63, 70, 77, 87, 93, 103, 110, 119, 127, 135, 149, 158, 166, 174, 182, 191, 196, 204, 220, 231, 250, 266, 283, 297, 315, 324, 332, 339, 348, 354, 363, 371, 379, 387, 395.
Κων)πόλεως 24, 31, 56, 71, 79, 87, 95, 103, 151, 159, 167, 182, 192, 197, 232, 285, 297, 316, 333, 349, 355, 381, 388.
Ἀμερικῆς 96, 128, 151, 299,
Ἀλεξανδρείας 12, 24, 31, 71, 88, 111, 160, 182, 250, 267, 285, 340, 381, 388, 396.
Ἀντιοχείας 13, 31, 175, 222, 382, 389, 396.
Ἱεροσολύμων 64, 232, 251, 297, 317.
Κύπρου 31, 127, 175, 167, 317.
Ρωσίας 32, 64, 71, 79, 95, 104, 175, 182, 197, 232, 251, 267, 285, 298, 326, 34α, 356, 365, 373, 396, 409.
Σερβίας 31, 64, 111, 151, 252, 382.
Ρουμανίας 47, 71, 95, 127, 151, 182, 333, 389
Πολωνίας 32, 47, 151, 197, 222, 299, 365, 396
Φιλλανδίας 14, 234
Διθουανίας 119, 252, 389
Ἑσθονίας 119, 389
Τσεχοσλοβακίας 252

Βουλγαρίας 72, 160, 175, 221, 298, 333, 356, 373

ΕΤΕΡΟΔΟΞΟΙ ΕΚΚΛΗΣΙΑΙ

Λατινική 14, 96, 112, 128, 151, 168, 182, 192, 206, 234, 267, 285, 299, 334, 356, 365, 397, 409.
Ἀγγλικανική 13, 168
Κοπτική 13
Αἰθιοπία 235, 397
Προτεσταντισμός 79, 88, 104, 128, 268, 299, 356
Ἀρμενίας 397

ἌΛΛΑ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΑ

Ἰουδαϊσμός 119, 135
Μωαμεθανισμός 104

ΔΙΑΦΟΡΑ

14, 47, 79, 88, 104, 112, 136, 168, 175, 235, 268, 299, 334, 340, 349, 357, 365, 373, 397

ΕΙΚΟΝΕΣ

Ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος 215

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Emhardt Barden καὶ Saw, Ἡ Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία ἐν τῇ Ἀσίᾳ 15. *Δημ. Μπαλάνου*, Πῶς παρηγοροῦν τοὺς πενθοῦντα: οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας: 15. *Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας Τιμοθέου* Ἑλλήν. Ἐκκλησία καὶ Ἑλληνικὸν Κράτος 15. *Γ. Φώτα* Ἡμερολόγιον. *Δ. Π. Πασχάλη*. Ἡ ἐν Κορθίῳ Ἄνδρου σχολὴ ἁγ. Τριάδος 15. *Δ. Παππούλια*, Περὶ τῆς ἐρεῦνης: τῆς Ἱστορίας τοῦ Ἑλλήν. δικαίου 24. *Ε. Φαγλένα* Ἐκκλησι. Ἡμερολόγιον 24. Ἐπιστηρὶς Ριζαρίου Σχολῆς τοῦ ἔτους: 1927—1928 48. *Ἀργ. Σακελλαρίου* Πρόβει γὰ διδασκείαι ἡ Πολ. Διαθήκη; 48. *Ἐμ. Μυτιληναίου* Ἡ Ἐκκλησία δρώσα 64. *Β. Ἀντωνιάδου* Ἐγχειρίδ. τῆς κατὰ Χριστὸν ἠθικῆς τ. Α'. 80. *Η. v. Dyke* Ἡ ἱστορία τοῦ τετάτου μάγου 88. *Χ. Κτενᾶ* Τὰ γράμματα ἐν Ἀγίῳ Ὄρει 96, 152. *Θ. Καστανᾶ* Φλοκαλία 95. *Μ. Κοντοστάνου* Ἡ φιλία 112. Γεωργίου Σχο-

λαρίου Ἀπαντα Α' 120. *Χ. Ἡλιοπούλου* Ἀναμνήσεις ἐκ τῆς Μονῆς Λαύρας 176. *Χρυσ. Δημητρίου* Ἡ μητρόπ. Μονεμβασίας 176. *Θ. Βλησίδου* Ἀνθρωπολογία 176. *ΔΓατοπούλου* Οἱ «προστάται»... 176. *Κ. Τριανταφυλλοπούλου* Βυζαντινὸν δίκαιον 176. *Γόρτυνος Πολυκάρπου* Λόγος περὶ τῆς θριάμβου τῆς χριστ. πίστεως 176. *Μ. Στεφανίδου* Ἐπὶ τῇ ἑκατονταετηρίδι τοῦ Berthelot 176. *Χρυσ. Παπαδοπούλου* Ἡ Ἐκκλησία Κύπρου ἐπὶ τουρκοκρατίας 192. *Σ. Καλλιόφα* Σῶμα καὶ ψυχὴ. Ὑλὴ καὶ Πνεῦμα 222. *Μ. Μπρατσιώτου* Ὁ ὕψος τοῦ ἀνθρώπου 252. *Σάρδεων Γερμανοῦ* Περὶ τῆς Ἐκκλησίας Σάρδεων 252. *Ε. Κουγίλα* Ἱστορία τοῦ ἀσκητισμοῦ, Ἀθωνίται Α' 268. *Σ. Εὔστρατιάδου* Ὁ Ἀκάθιστος Ὕμνος 285. *Γόρτυνος Πολυκάρπου* Ὁ Τριπολιτῆς Δανιὴλ 317. *Κ. Μαλιτζέου* Ἐπὶ τῶν διατονικῶν κλιμάκων τῆς ἑλλήν. ἐκκλησι. μουσικῆς 342. *Π. Μπρατσιώτου* Εἰσαγωγή εἰς τὴν μεταφρασιν τῶν Ο' 350. *Δαν. Δεναξᾶ* Τὸ καλλιφύλλον δένδρον τῆς Καλλιस्थῆς 349. *Παραμυθίας Ἀθηναγόρου* Ὁ θεσμὸς τῶν συγκέλλων ἐν τῷ Οἰκουμηνικῷ Πατριαρχείῳ 358. *Τοῦ αὐτοῦ* Ὁ μέγας πατριάρχης Ἰωάννη Γ' 366. «Δελτίον» μητροπόλεως Μεθύμνης 390. *Κ. Καλλινίκου* Ὑπόμνημα εἰς τὸν Ψαλτῆρα 390. Ἡ Παλ. Διαθήκη καὶ ἡ Καινὴ Διαθήκη (ἐκδόσεις «Ζωῆς») 389. *Θεσσαλιώτιδος καὶ Φαναριοφερσαίων Ἰεζεκιήλ* Ὁ θεσμὸς τῶν Συγκέλλων ἐν τῷ Οἴκῳμ. Πατριαρχείῳ 398. *Τοῦ αὐτοῦ* Ἡ Ἱερὰ Μονὴ Σέλτσου 398. Αἱ δύο φιλοσοφικαὶ γνώμαι τοῦ διδασκάλου Ἀποστόλου Μακαρίου 398. *Ἀδαμαντίου Ἀδαμαντίου* Λόγος Παινηγγορικός εἰς τὴν 25 Μαρτίου 410. *Κ. Μέριμηνα* Ἱατρικὴ καὶ ὁμοιοπαθία 410. *Τοῦ αὐτοῦ* Ἡ πρόδοσις τῆς Ἱατρικῆς; 410. *Ν. Ι. Δούβαρι* Ὁ Γκνῆτε ὡς θερησκευτικὴ προσωπικότης 410. *Gennadios Scholarios* 410. *Osmunisch—Türkisches Recht* 410. *Ν. Π. Παπαδοπούλου* Ἐκκλησιαστικαὶ σελίδες ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησιαστικῆς 410.

ΟΙ ΕΝ Τῷ Ζ' ΤΟΜῳ

ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ ΤΗΣ «ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ»

- † Ο ΜΑΚΑΡ. ΑΘΗΝΩΝ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ
- † Ο ΤΡΑΠΕΖΟΥΝΤΟΣ ΧΡΥΣΑΝΘΟΣ
- † Ο ΚΑΛΑΒΡΥΤΩΝ ΚΑΙ ΑΙΓΙΑΛΕΙΑΣ ΤΙΜΟΘΕΟΣ
- † Ο ΗΛΕΙΑΣ ΑΝΤΩΝΙΟΣ
- † Ο ΓΟΡΤΥΝΟΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΠΟΛΕΩΣ ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ
- † Ο ΘΕΣΣΑΛΙΩΤΙΔΟΣ ΚΑΙ ΦΑΝΑΡΙΟΦΕΡΣΑΛΩΝ ΙΕΖΕΚΙΗΛ ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ (Καθηγητῆς Πανεπιστημίου)
- Κ. Ι. ΔΥΟΒΟΥΝΙΩΤΗΣ (Καθηγ. Πανεπιστημίου)
- ΑΜ. ΑΛΙΒΙΖΑΤΟΣ
- Ν. Ι. ΛΟΥΒΑΡΙΣ (Καθηγ. Πανεπιστημίου)
- Μ. ΑΡΧΙΜ. ΜΙΧΑΗΛ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ (Λονδίνον)
- ΑΡΧΙΜ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ
- ΑΡΧΙΜ. ΘΕΟΦΥΛΑΚΤΟΣ ΠΑΠΑΘΑΝΑΣΟΠΟΥΛΟΣ (Αδελφολία)
- ΑΡΧΙΜ. ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΩΝ ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ (Νέα Ὑόρκη)
- ΔΗΜ. Ν. ΜΩΡΑΪΤΗΣ (Γερμανία)
- ΕΜΜ. Γ. ΜΥΤΙΑΗΝΑΙΟΣ
- Β. ΕΥΘΥΜΙΟΥ (Παρίσι)
- ΕΙΡΗΝΗ ΑΜ. ΑΛΙΒΙΖΑΤΟΥ
- ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΚΛΕΟΜΒΡΟΤΟΣ

Τύποις «Φοίνικος» ἑδρῆς Σταδίου 44.—Ἀθήναι